

НИКОЛА РАЙКОВ

ДОБРОСЪЦИТЕ

chitanka.info

Луксозно издание на книгата с твърди корици, шита подвързия, луксозна, плътна хартия и голям формат можете да закупите на prikazka-igra.com.

* * *

В домовете ни живеят малки добросъци. Скрити във фотьойлите, под килимите или пък в електрическите крушки. Зад диваните, сред детските играчки и под спалнята — техният свят е напълно различен от този на странните Големи Човеци. Тази книга е за тях!

Но това не е обикновена книга, а приказка. Приказка-игра! В нея ти ще решаваш какво да се случи, ще пишеш буквички, ще избираш какво да направят главните герои и всеки път приключението ще е различно! Започваме ли?

ФОТЪЙЛЪОНКАТА ФИФИТА

Фифита живее във вътрешността на фотьойла. Тя има сладка муцунка и малки мустачки. Обича да пее и танцува, да облича червената си рокличка, но най-много обича да се къпе в чашите с вода, оставени вечер на масата.

Ако искаш да научиш повече за Фифита, започни историята от [Глава 1](#).

ПРАХОЯДЪТ СМУК-СМУК

Смук-смук живее в дупчица на пода, скрита под килима. Той има дълъг хобот, косматото телце и шест крачета. Смук-смук много обича да си поспива и да похапва прах, трохи и мръсотия, които падат от Големите Човеци.

Ако предпочиташ да научиш повече за Смук-смук — започни историята от [Глава 2](#).

ЕЛЕКТРУШКАТА ЖУЖКА

Жужка живее в електрическата лампа. Тя има многобройни цветни крилца, а когато ги размаха, дупето ѝ присветва. Жужка умее да лети много бързо и мечтае да си построи ракета, с която да изследва непознати светове.

Ако искаш да научиш повече за Жужка, започни от [Глава 3](#).

ЕПИЗОДИ

ГЛАВА 1

Имало едно време, по никое време, може би преди пет часа или пък след три минути, една обикновена фотьойльонка на име Фифита. Както всички фотьойльонки, тя беше напълно обикновена и живееше във фотьойла. Фотьойлът — това беше един голям и червен стол, но фотьойльонката не беше нито червена, нито голяма. Фифита беше толкова неголяма, че направо беше много малка. Толкова малка, че можеше да танцува върху човешки нокът, да провира пръстче през ухото на игла и да се къпе в чаши с вода. Тя обожаваше да се къпе в чаши с вода!

Вечер, когато Големите Човеци и Малкият Голям Човек си лягаха да спят, фотьойльонката се събуждаше. Фифита оправяше надиплената си рокличка и потупваше голямата си муцунка. С невероятни премеждия успяваше да стигне до масата. Там Големите Човеци и Малкият Голям Човек оставяха чаши с вода и тя цяла вечер се къпеше щастливо в тях, а на сутринта се прибираще във фотьойла. Простираще рокличката си да съхне и лягаше да спи, както всяка обикновена фотьойльонка.

Една вечер тя чу Женската Голяма Човечка да казва на Мъжкия Голям Човек: „Моля ти се, разтребвай си вечер масата“. И когато по-късно излезе от фотьойла, видя, че на масата нямаше чаши с вода. И под масата нямаше чаши с вода. Никъде нямаше чаши с вода! И следващата вечер нямаше, и по-следващата, а пък другата по-следваща съвсем нямаше никакви, ама никакви чаши с вода!

Фифита седна на ръба на фотьойла и тихо заплака, а мустачките ѝ леко потрепваха. Другите същества, които живееха наоколо я чуха. Изпод килима внимателно надникна един прахояд. От лампата изпърха една електрушка.

— Плачеш защо? — попита електрушката Жужка.

— Защо плачеш? — попита прахоядът Смук-смук.

Фотьойльонката се изненада и спря да плаче. Тя не знаеше, че наоколо живеят и други същества.

— Фотьойльонка ти си ли? — попита електрушката.

— А какво е фотьойльонка? — попита прахоядът.

— Странно същество онова, живее във фотьойла, което — поясни Жужка и изпърха с електрически криле.

— Аха — разбиращо отвърна Смук-смук. Електрушката пък разбра, че прахоядът нищо не е разбрал и продължи да обяснява:

— По излиза тъмно и се къпе в чаши с вода, оставените.

— Аха! — този път Смук-смук наистина разбра: ставаше въпрос за някакво много мърляво същество, щом му е притрябвало да се къпе всяка вечер. Ето, той си беше чист и никога не се къпеше.

— Само че чашите ги няма! — прекъсна ги изведнъж фотьойльонката.

— И светната е лампата — обясни Жужка.

— И най-лошото — завайка се прахоядът, — прахът под килима е изчезнал!

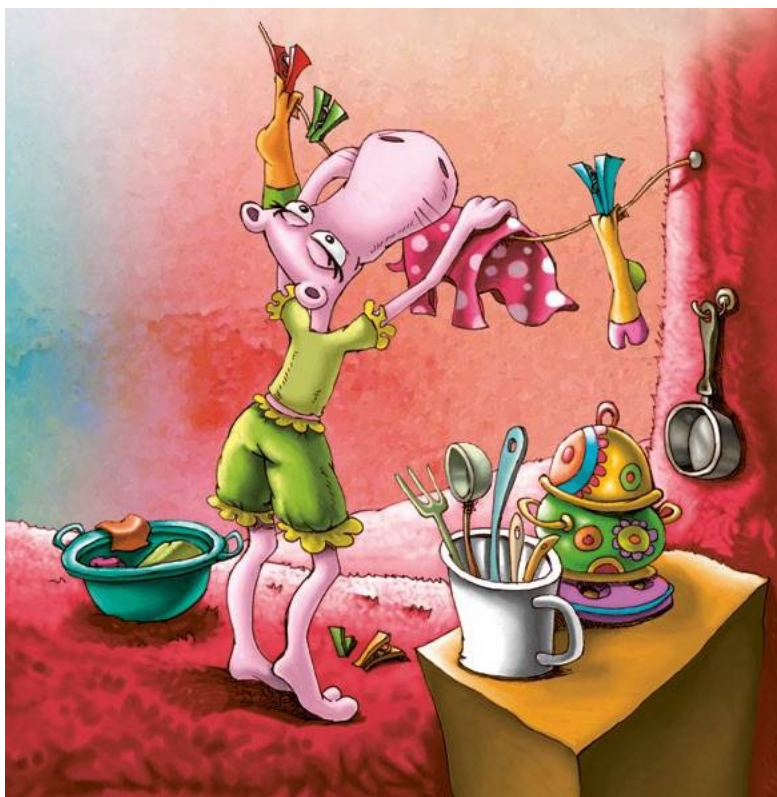
В този момент от съседната стая се чу силен шум и съществата бързо се скриха — електрушката в лампата, фотьойльонката във фотьойла, прахоядът под килима. След малко пак показаха муцунките си. Електрушката литна и кацна до фотьойльонката, а прахоядът пропълзя нагоре по фотьойла и застана до тях. Те решиха да тръгнат заедно на приключение, за да разберат къде изчезват чашите с вода и прахът и защо лампата остава светната.

Време е да решиш накъде да се насочат нашите герои. Напиши на едно листче буквичките „БО“ и избери:

4) Фотьойльонката предлага да прекосят космалаците и гъсталаците през гората на килима. (Глава

Прахоядът иска да се спуснат под килима и оттам в лабиринта под пода. (Глава 5)

6) Електрушката предлага тя да вземе Фифита и Смук-смук и с тях да прелети през стаята. (Глава

ГЛАВА 2

Праходът Срук-срук живееше точно там — под килима. Той нощуваше в дупчица между дъските на пода и обожаваше да смуче прах с голямото си хоботче. През вечерта Срук-срук спеше дълбоко, но по обяд ставаше, за да може и следобед да си подремне. Имаше само едно нещо, което косматичният праход обичаше повече от спането, и то беше яденето! О, колко вкусни бяха прахът, боклучетата и малките трохички, които Големите Човеци изпускаха. Веднъж дори Малкият Голям Човек размаза по пода нещо толкова безкрайно сладко, че праходът яде, яде и преяде, а после заспа и спа, спа, чак до неделя!

Вечерта косматчетата на хобота се събудиха гладни. Скоро и хоботчето се събуди гладно, а след малко и целият Срук-срук се събуди гладен като... като праход. Той потърси малко прах, но колко беше изненадан, когато не откри никакъв! Толкова много беше изненадан, че веднага скокна и затърси прах, боклучета или поне някоя трохичка, но не откри прах, не откри боклучета и не намери никакви, ама никакви трохички. Не намери дори от топченцата, които Малкият Голям Човек изчопляше от носа си и които бяха толкова вкусни! Срук-срук се тръшна на дупето си и се почеса по хобота. Винаги го засърбяваше, когато беше гладен. Скоро хоботът толкова много го засърбя, че праходът се промъкна и показа главичка изпод килима. Горещ, на големия червен стол наречен фотьойл, едно същество седеше и плачеше с горчиви сълзи. А праходът веднага разбра, че са горчиви, защото ги опита, но и те не ставаха за ядене.

— Какво става тук? — попита Срук-срук.

Съществото, което плачеше, се стресна и спря да плаче. В този момент едно друго същество изхвъркна от лампата на тавана. То не плачеше, а само си летеше насам-натам. Праходът се изненада, че толкова много същества живеят наоколо и ВЕДНАГА ги заподозря, че те са изляли всичката храна.

— Вие ли изядохте храната? — попита Срук-срук.

— Каква храна? — изненада се фотьойленото същество.

— Храна каква? — изненада се и лампеното същество.

— И отричате, така ли?! — възмути се подкилименото същество, което вие вече познавате като прахода Срук-срук.

А сега ще прекъснем приказката, за да се запознаете и с другите същества, защото майка ви може би е казвала, че не е редно да се разговаря с непознати. И така: малкото същество, облечено с рокличка, което седеше на фотьойла и плачеше с горчиви сълзи, беше фотьойльонката Фифита. А онова летящото същество, което имаше твърде много крила и носеше каска от бирена капачка, беше електрушката Жужка. И така, след като вече ги познавате, можем да продължим с приказката.

— Прахът е изчезнал! — дообясни праходът. — А когато прахът е изчезнал, него го няма и не може да бъде изяден.

— И чашите с вода са изчезнали — обясни Фифита.

— Кой пък ще яде чаши с вода?! — изненада се Срук-срук.

— Не ги ям, къпя се в тях — разясни фотьойльонката и показва как се къпе.

— И оставят лампите светят да — поясни електрушката. — Почина не мога си да.

В този момент от съседната стая се чу силен шум и съществата бързо се скриха, но след малко отново се показаха. Смур-смур, Фифита и Жужка решиха да тръгнат заедно, за да разберат къде изчезват чашите с вода и прахът и защо лампата остава светната.

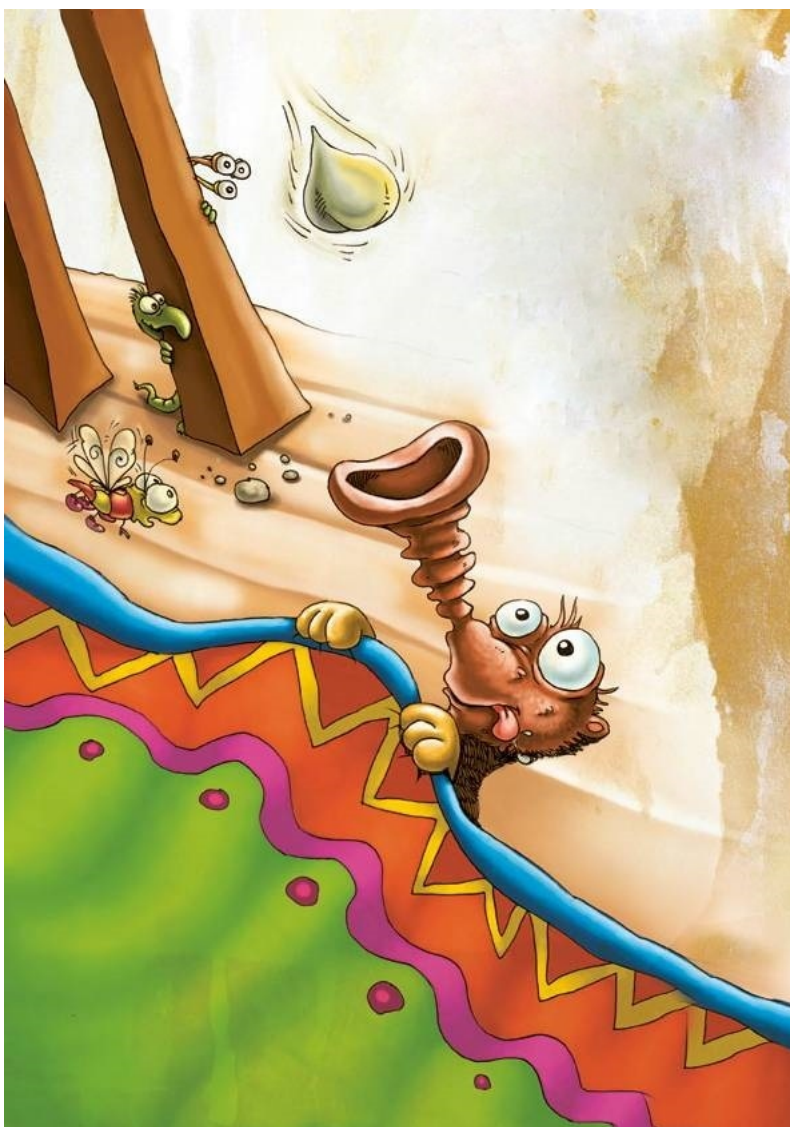
Време е да решиш накъде да се насочат нашите герои. Напиши на едно листче буквичките „ПО“ и избери:

Прахоядът предлага да се спуснат под килима и оттам в лабиринта под пода. (Глава 5)

Фотъойльонката иска да прекосят космалаците и гъсталаците през гората на килима. (Глава 4)

Електрушката предлага тя да вземе Фифита и Смук-смук и с тях да прелети през стаята. (Глава

6)

ГЛАВА 3

Електрушката Жужка имаше две сини крила, четири червени и шест зелени. Въобще тя имаше толкова много крила, че никой освен нея не помнеше колко са. А дори и тя понякога забравяше и си ги броеше отново. Тя беше едно много умно същество и можеше да брой до сто наобратно и до хиляда и едно на зигзаг (на зигзаг се брой като пропускаш някои от по-неудобните числа). Електрушката беше твърде умна и мислите ѝ хвърчаха много бързо — толкова бързо, че думите ѝ не успяваха да ги настигнат, а се разминаваха и разбъркваха.

Жужка живееше в лампата и когато някой щракнеше копчето, тя размахваше криле толкова бързо, че дупето ѝ светваше и цяялата стая се осветяваше. А вечер, когато Големите Човеци гасяха лампата, тя си почиваше и тайно чертаеше своите планове за построяване на ракета. Електрушката можеше да лети, но въпреки това мислите ѝ често летяха по-бързо от нея и тя трудно ги настигаше, затова мечтаеше да си построи ракета. Така щеше да лети еййй толкова бързо — „фиу-фиу“ — и дори можеше да стигне до други планети, където сигурно живееха извънземни електрушки. Така мислеше и пресмяташе Жужка, докато наместваше своята каска, направена от бирена капачка, и чертаеше ли, чертаеше.

Но една вечер Големите Човеци не угасиха лампата. И Малкият Голям Човек не я угаси (но той така или иначе не можеше да стига до копчето). Електрушката маха цяла вечер с крила. Измори се много, направо дупето ѝ пареше от светене, и най-лошото — не ѝ остана никакво време за чертане на ракети. Дори една малка ракетка не ѝ остана време да начертае. И следващата вечер никой не угаси лампата, а още по-следващата тъкмо Мъжкият Голям Човек да я угаси и някой му каза нещо, та той я остави да свети. Жужка изчака всички да си легнат и изхвъркна от лампата.

— Така да продължава може не! — изпърха електрушката и се огледа. Забеляза фотьойльонката Фифита, която подсмърчаше на ръба на фотьойла. А Жужка беше много умна и затова знаеше, че това е фотьойльонка. След това забеляза прахояда Смук-смук, който подаваше главичка изпод килима. А тя знаеше, че това е прахояд, защото, както вече знаете, беше много умна.

— Вече няма чаши с вода! — изхлипа фотьойльонката.

— И прах няма! — обясни прахоядът.

— Значи вода взел, прах взел, лампа не загасил, лапи заети, защото — веднага разбра електрушката.

— Какво? — не разбра фотьойльонката.

— Какво? — не разбра и прахоядът.

Жужка разбра, че никой нищо не е разбрал, и започна да обяснява по-бавно.

— Взема вода чаши, да?

— Да — потвърди Фифита.

— Взема прах, да?

— Да — потвърди Смук-смук.

— Лапи на Голям човек заети, да?

— Да — потвърдиха Фифита и Смук-смук.

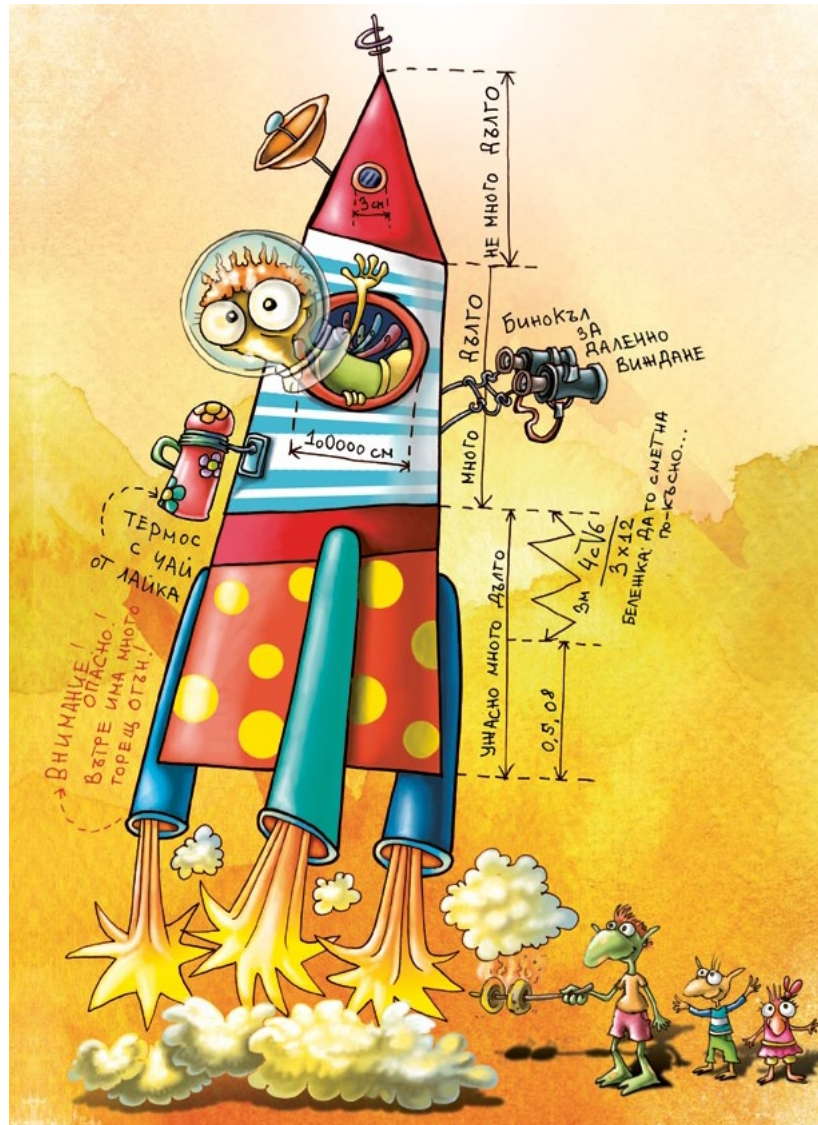
— Лампа не може загаси! — обясни доволна електрушката, намести си каската и веднага начерта няколко плана за действие, за да открият водата, праха и виновника, който не е загасил лампата.

Време е да решиш накъде да се насочат нашите герои. Напиши на едно листче буквичките „КО“ и избери:

Електрушката предлага тя да вземе Фифита и Смук-смук и с тях да прелети през стаята. (Глава 6)

Прахоядът иска да се спуснат под килима и оттам в лабиринта под пода. (Глава 5)

Фотьойльонката предлага да прекосят космалаците и гъсталаците през гората на килима. (Глава 4)

ГЛАВА 4

Праходът вече ги чакаше долу. Фотойльонката приглади мустачки и се спусна по фотойла. Електрушката кацна до тях. И тъй като всички бяха готови да тръгнат на приключение, Фифита предложи да изпеят една песничка, в която се пееше колко много всъщност са готови да тръгнат на приключение. Електрушката запляска с криле, фотойльонката засвири на мустачките си сякаш са струни на китара, а праходът затръби с хобота си като тромпет и те запяха:

*Мустачки, лапички, опашки,
ний сме същества юнашки,
и ще ходиме в гората,
не ни се пречкайте в краката.*

И въпреки че никой не им се пречкаше в краката, те все пак не отидоха в гората, защото Жужка обясни, че преди да тръгнеш на приключение, трябва да се подготвиш. Да се раздвижиш. А най-добре се раздвижваш с упражнения. Жужка строи Смук-смук и Фифита в две редици и им показва как се правят упражнения.

А те се правеха ето така:

*И раз, и два, и три: лапичките изпъни,
четири и пет: заставай като самолет, шест,
седем, осем...*

В този момент Смук-смук изпуктя тежко-тежко и тупна на земята. Той никак не харесваше тези упражнения. Дупето му бе голямо и тежко. Хоботът му бе твърде дълъг и постоянно се мятеше насам-натам и дори веднъж му влезе в ухото.

— Според мен — каза Смук-смук, — на приключение не се тръгва като пееш песнички или правиш упражнения и изобщо, като се приготвяш по този или онзи начин. Защото ако много-много се приготвяш, може накрая и никъде да не отидеш. Трябва просто да тръгнеш — заключи праходът и смело навлезе в киличената гора. Фифита и Жужка го последваха.

Скоро червените космалаци ги обградиха отвсякъде. Нашите герои се запровираха, но космите растяха нагъсто-нагъсто. Имаше червени косми и по-тъмно червени космища. Фифита си измачка цялата рокличка и много се притесни, че не изглежда добре. Но Смук-смук я успокои, че тя е една красива фотойльонка, доколкото изобщо фотойльонките могат да бъдат красиви. Скоро червените космалаци свършиха, защото започнаха сините гъсталаци. А сините гъсталаци бяха дори още по-непроходими от червените космалаци.

— Мисля, че се загубихме — каза Срук-срук. — Защото след червените космалаци, трябваше да стигнем зелените шубраци. А това нито са зелени, нито са шубраци.

Те седнаха отчаяни край един син гъсталак и загледаха тъжно земята.

— Има изход! — извика Фифита изведнъж. — Трябва само да стигнем до Поляната на Гибелния Огън. И така фотьойльонката им разказа легендата. Преди много, много седмици, направо часове и даже минути, в Килимената Гора се случило невероятно бедствие. Огромен метеорит паднал право от небето! Нажежен, горящ и толкова тежък, че смазал космите и ги изгорил до корен. Легендата разказва, че в този момент Женската Голяма Човечка се притекла на помощ. С вълшебното заклинание „Проклета ютия!“ тя вдигнала метеорита с голи ръце и спасила цялата Килимена Гора и всички създания, които живеят в нея. Но оттогава насетне нищо повече не поникнало на Поляната на Гибелния Огън.

— Трябва да открием поляната — завърши Фифита. — Тя е точно в края на гората. Ако стигнем до нея, значи сме прекосили килима.

— Ще аз помогна — извика Жужка и се стрелна право нагоре. Тя полетя (почти) като ракета и заоглежда отвисоко.

— Там няма, ето я! — каза след малко тя. И какво се оказа? Оказа се, че точно когато мислеха, че са най-изгубени, то точно тогава са били най-близо. И наистина съвсем скоро те стигнаха до Поляната на Гибелния Огън, пресякоха я смело и се отправиха към другата стая в следващата глава.

До буквичките, които вече написа, запиши буквичките „ЗА“ и отгърни на (Глава 19).

ГЛАВА 5

— Гледай ти, какъв лабиринт! — възкликна фотъойльонката, която никога не бе виждала лабиринт. Във фотъойла нямаше такъв. Във фотъойла имаше само фотъойлени работи.

— Да, много е як — обясняваше Смук-смук и гордо ги развеждаше. — Ето това е наляво — и той посочи с хобота си, — а това е надясно — и той отново посочи, — а това е направо.

— Не — възрази електрушката. — Наляво това е, а надясно това е.

— Да, ама направо е направо — отговори прахоядът.

— Вижте, вижте, още едно разклонение — въдушеви се фотъойльонката. — Пак има направо и накриво и надругото-криво.

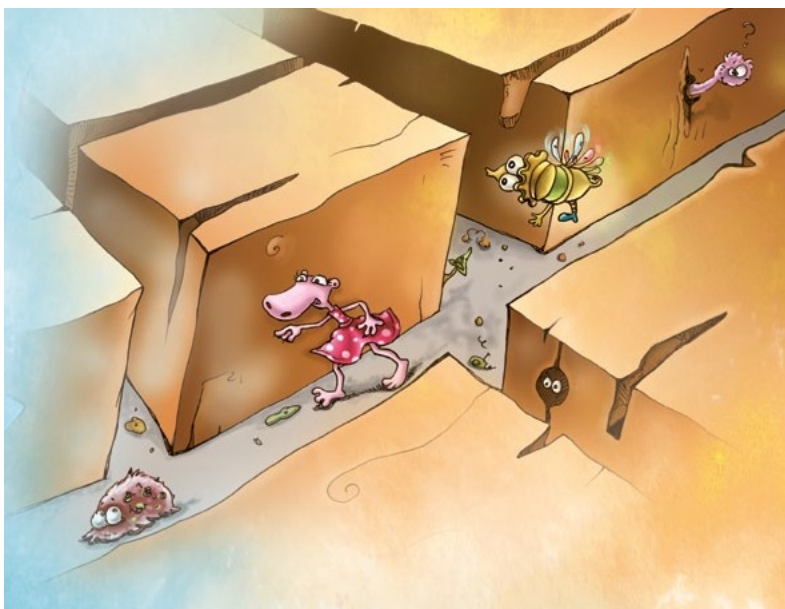
— А накъде вървим трябва? — попита Жужка.

— Да се разделим и после пак ще се съберем! — предложи Смук-смук. — Аз ще тръгна направо, а вие тръгнете на другаде. И още докато говореше, прахоядът тръгна напред и остави Фифита и Жужка да се чудят какво да правят. Накрая двете тръгнаха заедно, а фотъойльонката спираше и се радваше на всяко разклонение.

Смук-смук бързаше напред, поклащайки едрото си дупе. Той познаваше този проход, който водеше право към неговата дупчица. „Много са изморителни тези приключения“, мислеше си Смук-смук. „Уж нищо и никакво приключение, а така му се приспива на човек. И не само на човека, ами и на прахояда.“ Докато размишляваше, Смук-смук неясно как се озова в дупчицата си. Легна, зави се и неусетно, докато мислеше за приключението, заспа. Сънуваше, че спи и сънува. А насън му се присъни най-странныят сън. Видя две малки същества и някакъв лабиринт. И колкото и да обикаляха, съществата не стигаха до никъде. Завиваха наляво и надясно — в дървени проходи, после надясно и наляво — в други проходи, но накрая стигаха пак до същото ляво. Този лабиринт беше толкова безкраен, че направо нямаше край. И така докато обикаляха двете същества, стигнаха до една дупчица. От нея се чуваше звук. Хърхъррр-ър, псссс-с-с и после хр-хр-хъър-хъър, пспспс-с-с-с. Изведнъж прахоядът осъзна, че двете същества са фотъойльонка и елетрушка! Събуди се стреснат и попадна в някакъв друг сън.

На вратата се почук-чука и Смук-смук се събуди отново, стресна се пак, скокна и изхвъркна от дупчицата. Отпред го чакаха Фифита и Жужка. Прахоядът наведе виновно глава. Толкова много, че хоботът му стигна чааак до земята и засмука две малки прашинки.

— Ние обикаляме целия той, а лабиринтът спи — разсърди му се електришката.
 — Да, разклонение след разклонение — обясни му Фифита, която вече никак не ги харесваше.
 — Много съжалявам — съжали Смук-смук. — Но знаете ли, докато спях и нещо ми стана и изсънувах изхода! Следвайте ме!

И така прахоятът бързаше напред, а Фифита и Жужка след него. Наляво, после направо и назад наобратно.

— Ето! — възкликна гордо Смук-смук и посочи с хобот една макара с конец.

— Какво? — не разбра Фифита. — Това е макара, а не изход.

— Това не е макара, а изход — каза Жужка.

— Точно така! — съгласи се Смук-смук и започна да се овързва с конца. Той им обясни, че когато завържат конца за себе си, той ще се развива след тях, когато вървят. Така ще оставя следа откъде са минали.

— Ако стигнем до конец, значи вече сме били там! — заключи Смук-смук.

— Ние искаме да стигнем до изхода, а не до конец — не разбра Фифита.

— Да, да — не разбра Смук-смук, който целият се беше омотал, та чак хобота си беше овързал. — Следвайте ме!

И те го последваха. Смук-смук ходеше нанякъде, после нанякъде другаде, но като стигнеше конец се връщаше обратно. И докато се оплиташе и разплиташе, те така и не разбраха как Смук-смук ги изведе от лабиринта право в следващата глава на друга страница.

До буквичките, които вече написа, запиши буквичките „ЛИ“ и отгърни на [Глава 19](#).

ГЛАВА 6

Всички бяха готови да се отправят на приключение. Но не и Фифита. Фифита заяви, че не може да тръгне да приключенства със зелената си рокличка, защото това не било приключенска рокличка. Електрушката и прахоядът изчакаха фотьойльонката да се преоблече с червената си рокличка, същата като зелената, но червена. Жужка и Смук-смук не се преоблякоха, защото и бездруго бяха голи.

— Сега! — изкомандва електрушката. — Прахоядът, фотьойльонката, отляво, отдясно! — обясни им Жужка как да застанат. Фифита и Смук-смук застанаха един до друг на ръба на фотьойла. Но тъй като не знаеха кое е ляво и кое дясно застанаха единият от едната страна, другият от другата. Електрушката беше довольна. Тя ги повдигна, надигна се и полетя (почти) като ракета — фиуууу! Направо като крива ракета! Прахоядът тежеше колкото три фотьойльонки и електрушката се килна на една страна. Запременята се, заусуква се и за малко да се блъсне в масата!

— Кацане аварийно! — обяви електрушката и кацна толкова аварийно, че направо подскочиха накриво.

— Сега! — изкомандва електрушката. — Фифита, Смук-смук, отдясно, отляво! Прахоядът и фотьойльонката застанаха пак така, но наобратно. Жужка ги повдигна, надигна и полетя (почти) направо, ама не съвсем. В този момент Смук-смук забеляза една ГОЛЯМА прашинка, която летеше до него. Толкова ГОЛЯМА прашинка, че си беше направо ГОЛЯМ ПРАХ! Той протеегна хоботчето си, за да го засмуче, и електрушката — хоп, хоп — пак се преобърна. Направи две салта напред, едно назад и изпуснааа... а-а-а...

... А-А-А...

... прахоядът, който туп-тупна върху копчето на дистанционното!
Изведнъж една ОГРОМНА ужасяваща кутия БЛЕСНА насреща им и проговори с ЧУДОВИЩНИ ЧОВЕШКИ ГЛАСОВЕ:

Сигурни ли сте, че той е убиецът! — каза един човешки глас.

— Да, сигурни сме! — отговори друг човешки глас.

Добросъщите затрепериха от страх.

— Хванали са гласовете и са ги натъпкали в кутия! — каза Фифита изплашена.

— Не, виж, виж! — Смук-смук посочи ужасното нещо с хобот. — Направо са затворили хората вътре!

Изведнъж кутията прогърмя още по-силно и светна цялата!

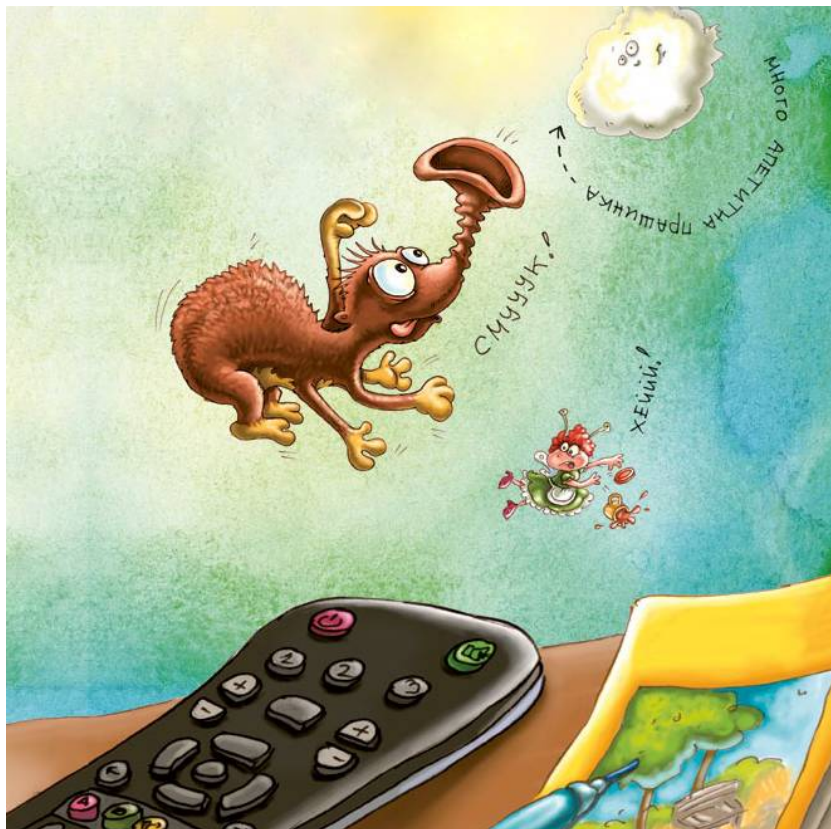
— Чувствате ли се замаяни, боли ли ви глава, тече ли ви носът? — проговори кутията с женски човешки глас. И наистина, електрушката усети, че е замаяна от цялото летене накриво и направо ѝ се вие свят. Фотьойльонката я заболя главата — беше я ударила, докато кацаха аварийно. А прахоядът — прахоядът нямаше нос, затова му потече хобота! ГОЛЕМИЯТ ПРАХ го дразнеше, беше заседнал вътре и не помръдваше, ни навътре, ни навън. Смук-смук кихна, подскочи и отново падна върху копчето! И кутията заспа! Всички млъкнаха и зачакаха...

— Урааа! — зарадва се накрая фотьойльонката. — Кутията, кутията заспа и няма да ни засмуче!

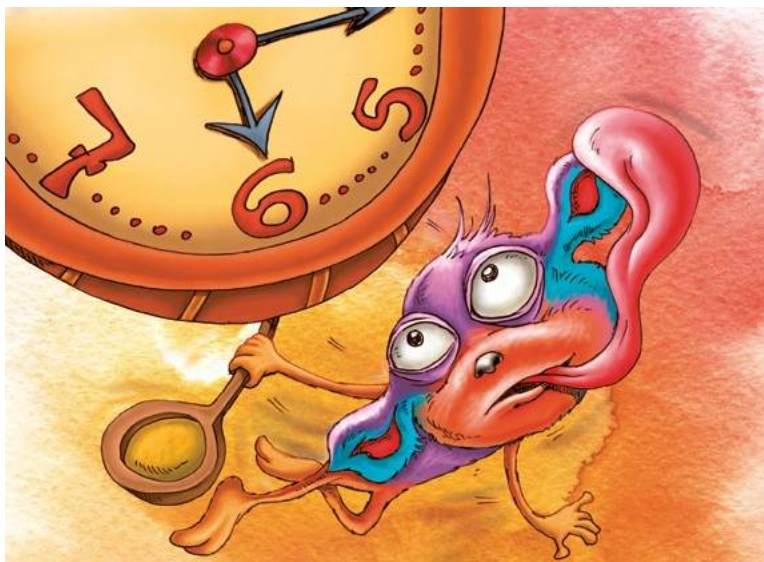
— Ура! Ура! — зарадваха се и Жужка и Смук-смук.

Така съществата се приготвиха за ново излитане, само че този път прахоядът не застана нито отляво, нито отдясно, а точно по средата. Фотьойльонката се качи на гърба на Жужка и така тримата излетяха без проблеми. Направо, после настрани, наляво и кацнаха чааак в другата стая и другата глава.

До буквичките, които вече написа, запиши буквичките „НЕ“ и отгърни на [Глава 19](#).

ГЛАВА 7

Стигнаха до Коридора. И в момента, в който влязоха, веднага чуха един цък-цъкащ звук. След малко пак — цък-цък! Съществата погледнаха нагоре. Цък-цък! Един ОГРОМЕН часовник висеше на стената. От него изскочи странно същество — то издаваше тези цък-цъкащи звуци. Имаше много голяма глава, а езикът му висеше от устата, поклащаше се наляво-надясно и цък-цъкаше. Очите му се отваряха и затваряха, цък-цък. Ушите му клепаха нагоре-надолу, цък-цък. Целият беше един цък-цъкащ Цъкльо.

— Няма време — каза Цъкльо. — Никакво време!

— Как така? — не разбра Фифита. — Къде е отишло?

Цъкльо се скри в часовника, пак изскочи и разклати език.

— Може някой да го е изял? — предложи Смук-смук. — На мен така ми изядоха праха! А какво остава за едно нищо и никакво време.

— Не знам какво става, но нищо не става — обясни им Цъкльо. — Часовникът изостава! Цъкам, цъкам, а време няма!

Жужка литна до часовника, погледна го отгоре, погледна го отдолу.

— Го няма! — установи тя. — Няма времето го.

Цъкльо се показа пак от часовника и се провесил с главата надолу и езикът му провисна още по-надолу.

— Ще ми помогнете ли? — изцъка той.

— Да, да, разбира се — въодушеви се Смук-смук. — Времето просто се е изгубило. Да потърсим наоколо.

— Не, не — каза Жужка. — Се е развалил часовникът. Го да поправим.

— Така си е добре — каза Фифита. — Мисля, че просто трябва да научим Цъкльо да не се тревожи толкова.

Ако искаш добросъците да потърсят изгубеното време, както предлага Смук-смук, премини на [Глава 9](#), ако смяташ, че часовникът се е развалил, премини на [Глава 10](#), а ако мислиш, че Цъкльо просто се нуждае от успокоение, премини на [Глава 8](#).

ГЛАВА 8

— Виж, Цъкльо — каза Фифита. — Можеш ли да не бъдеш такъв... Цъкльо?

— А какъв? — изцъка Цъкльо и клепна с уши.

— Ами никакъв — обясни фотьюйльонката. — Да не клепаш с уши, да не мяташ език и да не мигаш с очи.

— А какво ще правя, като не таковам... не цъкам? — запита Цъкльо и слезе при тях.

— Ще имаш време да правиш други неща. Да пееш, да рисуваш, да танцуваш...

Цъкльо се замисли и колкото повече мислеше, толкова повече цъкаше. Направо беше станал като една цък-цъкаща бомба — аха-аха да избухне!

— Не се получава — обади се Смук-смук.

— Цъкащи цъкала цъкат в цъкащата цъкница — каза Цъкльо.

— Оле-мале, става по-зле — разтревожи се Фифита.

— Цък-цъкащи цъкацници се цикотят в цък-цъкащата цъкотия.

— Въх! — стресна се и Жужка.

Два мушморока се показаха от един пантоф, за да видят какво става. Няколко луминьона изхвъркнаха от една луминесцентна лампа и се огледаха.

— Цъкоцикоцъкацака...

Внезапно няколко косъма на главата на Цъкльо щръкнаха и той замръзна на място. Спря да цъка, облещи си и застина.

— Какво стана? — попита Смук-смук.

— Стана нещо му — каза Жужка.

Фифита се приближи до него и го докосна с пръстче. Цъкльо не реагира. Фифита се приближи още повече. Протегна лапички и го прегърна.

— Хайде, хайде, елате — каза тя на Жужка и Смук-смук. Електрушката и прахоядът се приближиха и гушнаха Цъкльо. Скоро той се разбуди от унеса и премигна.

— Какво стана? — попита Цъкльо, който беше спрял да цъка.

— Ти прекали — обясни му Фифита. — А когато някой прекали с цъкането просто трябва да го прегърнеш.

Цъкльо вдигна поглед и забеляза, че часовникът беше спрял. Той се отпусна назад успокоен и задряма.

— Нека да го оставим да поспи — каза Фифита и тримата се приготвиха да продължат към другите стаи.

Премини на [Глава 20](#).

ГЛАВА 9

Всички започнаха да търсят изгубеното време.

Само Цъкльо не го търсеше, защото той беше зает да цъка. Жужка летеше и търсеше около часовника и по тавана, но там откри само няколко мухи. Те не изглеждат да се бяха изгубили. Фифита обикаляше, гледаше и проверяваше. Смук-смук търсеше най-усърдно от всички — под изтривалката, зад шкафа и по ъглите, но успя да открие само няколко вкусни пращинки. Не намираха никакво време.

— Как изглежда това... време? — попита прахоядът най-накрая.

— Ами не съм го виждал — обърка се Цъкльо. — Но Човеците все сочат и викат „гледай кое време стана“.

— Кое? — не разбра Смук-смук.

— Кое кое? — не разбра Жужка.

— Гледай кое време стана! — каза едната муха на другата и посочи към стрелките на часовника.

— Да бе, 20 часа и 30 минути! — отговори ѝ другата и двете отлетяха нанякъде.

— Аха, значи това е времето — каза Смук-смук и посочи с хобот към стрелките. Жужка литна до часовника и започна да ги дърпа, ту едната, ту другата, ту другата и ту едната. Накрая и едната и другата се

отскубнаха от часовника и хоп. Той спря да цъка. Цъкльо се показа отвътре, но той вече не беше Цъкльо, а направо Млъкльо.

— Подарявам времето ти — каза тържествено Жужка и поднесе стрелките на Млъкльо.

— Благодаря ви, приятели! — каза той, гризна малко от по-дългото време и започна да дъвче. — Толкова е хубаво да имаш време!

Така нашите герои се сбогуваха с Цъкльо-Млъкльо и се приготвиха да продължат своето приключение.

Премини на [Глава 21](#).

ГЛАВА 10

Сега ще оправя го — каза Жужка. — Сега ще оправя го — каза Жужка, литна до часовника и се мушна вътре.

Фотьойльонката и прахоядът вдигнаха муцунки и зачакаха. Отвътре се чу — бум, прас, трас, тряс, бум, дум, дум! Жужка си показа малкото хоботче.

— Оправи ли го? — запитаха в един глас Фифита и Смук-смук.

— Ще оправя го сега — каза електрушката и отново се намуши вътре.

Прас, прас, тряс! Фиииу! — отвътре изхвъркна пружинка и туп-тупна право върху главата на прахояда.

— Ехе, откога си търся такъв нахоботник... — каза Смук-смук.

— Откога? — не разбра Фифита.

— Ами от много отдавна — обясни Смук-смук, намушка хобота си в пружината и я показа на Фифита.

— Много добре изглежда — съгласи се фотьойльонката. — Като хоботно бижу е!

„Прас, дум, дум!“ чу се от часовника. Фиииу! Едно малко колелце се търкууулна и спря точно до Фифита. А тя го закачи като брошка на рокличката си. Жужка се показа от часовника:

— Батерията обърнем ще и времето обърнем ще!

Докато говореше, раз-два, електрушката измъкна батерията и я пхна наобратно. Часовникът спря. Всичко затихна. Отвътре се показа Цъкльо, който вече не беше Цъкльо, а трябваше да му се измисля друго име.

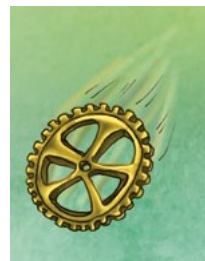
— Времето спря! — зарадва се Цъкльо, който не беше Цъкльо.

— Браво на Жужка, браво! — завикаха прахоядът и фотьойльонката.

— Браво мен на! — зарадва се и Жужка.

А скоро нашите малки приятели си взеха довиждане със странното същество от часовника и продължиха своето приключение.

Премини на [Глава 22](#).

ГЛАВА 11

Жужка, Фифита и Смук-смук достигнаха Коридора. А той бе дълъг, предълъг, та чак нямаше край. Смук-смук се търкулна покрай огромните обувки — маратонки, чехли и пантофи. Фифита го следваше. Жужка летеше малко пред тях, когато в далечината се дочуха странни шумове — припуквания, почуквания, проскърцвания. Там се издигаше старинната масивна сграда на Акумулиращата Печка. Смук-смук пръв се приближи. Той погледна през един от процеците в стената и видя иззидани тухли, малки коридорчета, стълбички и стаички. Отвътре надникна едно човече.

— Диола — рече то на някакъв странен език. Надничаше през процепа, облечено в червена дреха с качулка и наметало. — На вашите услуги!

Прахождът, фотьойлът и електрушката внимателно се огледаха, но с тях нямаше никакви слуги. Бяха си само те. Скръбъц! Вътре в Акумулиращата Печка се спусна въжен асансьор. Слезе друго човече с червена качулка и започна да говори на някакъв техен език.

— Диола карна ария! — каза едното.

— Диола нарна нарния — отговори му другото и се обърна.

— Старейшините на племето искат да говорят с вас — обяви то. — Но има малък проблем.

— Има голям проблем — поправи го другото човече и посочи дупето на Смук-смук. — Не можете да минете през процеците.

В този момент отвсякъде се спуснаха въжени асансьори и летящи носачи. Завъртяха се макари и кранове. Вдигнаха се греди и разкриха проход. Идваха старейшините на племето. Вървяха, подпирайки се на тояги от клечки за зъби. Тъмночервени дрехи се спускаха по телцата им.

— Диола, добре дошли! — каза старейшината.

Смук-смук, Жужка и Фифита се поизтупаха, поизправиха се и се наредиха доволни.

— Имало едно време — зараказва старейшината и се подпря на своята клечка за зъби, — едно племе. То владее Тайната на Скрития Огън. Били големи строители. Знаели магиите на Огъня и Камъка. Един ден племето на акумулите било избрано от Човека да построи най-великото си творение — Акумулиращата Печка. И племето се захванало за работа. Чукали, строили, носили и изграждали. Призовали силата на огъня и я запечатали в камъка. Съградили най-великото си творение — Акумулиращата Печка! И Човекът бил доволен. Бил

щастлив. Но изминало време, много време, векове, и Човекът забравил за Акумулиращата Печка. Тайната на Огъня била почти загубена.

— Останали са много малко от нас — заключи накрая старейшината. — Нашата сила ни напуска. Трябва да направим нещо!

— Аз имам идея! — усмихна се Фифита.

— И аз имам идея — обади се Смук-смук.

— Идея имам аз — рече Жужка.

Чия идея искаш да чуеш? На Фифита (Глава 12), на Смук-смук (Глава 13) или на Жужка (Глава 14)?

ГЛАВА 12

Човечетата се бяха натъжили след разказа на старейшините. Повечето бяха насядали и мълчаха. Фифита се приближи до Печката. Тя харесваше малките човечета и техните дрехи. „Какъв хубав цвят“, мислеше си фотьойльонката. „Същият като на моята рокля. И все пак е малко странно: къде се е чуло и видяло рокля с качулка?“

— Аз имам идея! — каза им фотьойльонката. Човечетата веднага се оживиха. Тя посочи опашката, която излизаше от Печката, и каза:

— Виждала съм Човеците да мушкат тези опашки в едни дупки за опашки. А тук виждам точно такава дупка.

— Но, диола — каза един от старейшините, — какъв е смисълът?

— Не знам — призна си Фифита, — но нищо не пречи да опитаме.

— Ааа, без мен — заяви Смук-смук. — Тези опашки и дупки, и други работи, хич не ми харесват. И освен това ми напомнят на легендата за Прахосмукачът.

— Добре, както искаш — рече Фифита. — Ще се справя и сама!

— Ще помогна ти и аз — каза Жужка и долетя до нея. Двете се приближиха до края на странната опашка и го огледаха. Смук-смук ги наблюдаваше от разстояние. Двете напрегнаха сили, но едвам-едвам успяха да преместят нещото. „Алфа диола!“ разнесоха се викове от печката. „Браво диола!“ отвърнаха им други и няколко специално обучени човечета се спуснаха с въжета през процепите на Акумулиращата Печка. Те дотичаха до Фифита и Жужка и се опитаха да им помогнат. Малко по малко те местеха опашката.

— Диола, приближаваме целта! — казаха малките човечета.

И все пак това беше една много тежка опашка и една много далечна дупка. Преди да успеят да стигнат до нея, всички се измориха и седнаха да си починат, запъхтени. Бяха останали без сили.

— Добре де, добре — каза Смук-смук. — Ще ви помогна, но да знаете, че никак не ми харесват тези опашати истории.

С нови сили и дружни усилия и най-вече с помощта на Смук-смук те успяха да напъхат топчестия край на опашката в дупката. „Ура! Ура!“, разнесоха се викове от печката.

— Диола, мисията е изпълнена успешно — викнаха малките човечета и хукнаха обратно към Акумулиращата Печка. Всички зачакаха да разберат какво ще се случи. Чакаха и чакаха, и чакаха... но нищо не се случваше.

— Е, заслужаваше си поне да опитаме — каза Фифита.

В този момент от вътрешността на сградата се разнесоха радостни викове. Акумулиращата Печка бе започнала да топли отново.

— Е — каза им Смук-смук и смигна, — май е време да продължим преди да се е появил отнякъде Прахосмукачът.

Премини на [Глава 20](#).

ГЛАВА 13

— Аз не мога да вляза вътре — каза Смук-смук и погледна дупето си. — Но вие можете да излезете навън.

Човечетата се оживиха и започнаха да си шушукат. От един процеп надникнаха още няколко главички.

— Но защо да излизаме навън, диола? — попитаха главичките.

— Тази ваша печка — обясни Смук-смук и размаха хобот. — Акулираща-мукулираща и така нататък. Много е хубава, но Човеците вече не я използват, нали така?

— Така е — съгласиха се всички човечета.

— Значи е дошло времето да я напуснете и да създадете нещо ново.

Думите на прахояда развълнуваха много малките човечета. Те започнаха да говорят помежду си, да спорят — настана невъобразима бъркотия. Чак да се учудиш как такива мъници вдигаха такъв голям шум! В този момент през един стар проход се появи прегърбено човече. То се подпираше на счупена клечка за зъби. Неговата дреха бе най-тъмно червена. Всички замлъкнаха и му направиха път. То се приближи до процепа, мушна малката си ръчичка през него и погали прахояда по хобота.

— Всички го знаехме — каза човечето, — а толкова време ни беше страх да го кажем на глас.

То се обърна към другите:

— Пригответе се за тръгване!

Олелията започна наново — спорене, приготовления, команди. Започнаха да се отварят тайни отвори и скришни процепа. Спуснаха се асансьори и стълби. Няколко от човечетата се засуетиха наоколо.

— Но как ще се измъкнем? — попитаха те.

Смук-смук се приближи съвсем близо и мушна хоботчето си през най-големия процеп.

— Ето ви пързалка — каза прахоядът и се усмихна доволен.

Съвсем скоро малки човечета и още по-малки човеченца започнаха да се спускат по хобота. Изведнъж Смук-смук прихна — смя се, смя се и...

— Ох, ох, не мога повече, гъделичкате ме — извика той.

Жужка и Фифита бързо се притекоха на помощ. Фотьойльонка сваляше по-малките човеченца от гърба на Смук-смук, а Жужка вдигаше по-големите и ги спускаше до земята. Те носеха със себе си багажи, тикаха машини и се строяваха в редици. А Смук-смук беше толкова нагъделичкан, че продължаваше да се смее дълго след като те тръгнаха към Хола.

— Е — каза накрая той, — мисля, че е време да продължим с нашето приключение.

Премини на [Глава 21](#).

ГЛАВА 14

— Ще огъня на тайната научите на мен — каза Жужка.

— Но защо, диола — не разбраха старейшините. — Защо точно теб?

Електрушката веднага им обясни, че след като изучи тайната на огъня, тя ще може да построи ракета, която ще пуска много огън и така ще излети в Космоса.

— И като излетиш в Космоса, ще вземеш и нас, нали? — попита Фифита и приглади рокличката си.

— Ще трябва да ни вземе, преди да излети — обясни Смук-смук. — Защото ако ни вземе след като излети, няма да може да ни вземе.

— Но, диола, какво от това? — не разбраха пак старейшините.

— Като в Космоса излети и на друга планета отида ще — обясни Жужка. — А на планета другата има ще извънземни електрушки, извънземни Човеци и извънземни Акумулиращи Печки!

— Ахаа — разбраха най-после човечетата и много се зарадваха. Те засушукаха помежду си и новината за извънземните Акумулиращи Печки бързо се разнесе. Отвсякъде започнаха да прииждат още човечета. Заотваряха се шахти, запускаха се въжени стълби и скоро всичко се изпълни с дребосъци от племето.

— А има ли извънземни прахояди? — попита Смук-смук натъжен.

— О, в Космоса сигурно е пълно с прахояди — успокои го Фифита. — Защото там има много космически прах.

В този момент от вътрешността на печката се зададе едно човече. То беше прегърбено и се подпираше на счупена клечка за зъби. Неговата дреха беше най-тъмно червена. Човечето се доближи до процепа, извика Жужка и ѝ подаде нещо записано на старо обгоряло билетче.

— Но, но, това е планче малко, за огънче малко — учуди се Жужка — Построя мога малка ракетка само.

— О, диола — каза възрастното човече и отметна качулката си. — Малкото огънче се превръща в голям огън, когато се грижиш за него.

Жужка помисли, помисли и много се зарадва. Тя обеща на племето, че ще построи една ГОЛЯМА ракета и ще дойде да ги вземе, за да отпътуват всички към извънземната Акумулираща Печка. Така племето я изпрати с песни и танци, а нашите герои се приготвиха да продължат.

Премини на [Глава 22](#).

ГЛАВА 15

Тримата мъници стигнаха Коридора. Жужка нямаше търпение, летеше напред и изследваше. Стрелкаше се насам-натам, после натам-насам и стигна до огромните дрехи на Човеците. Те висяха на закачалките. Внезапно Жужка се сепна и се закова на място. От дрехите долиташе тихичък плач. Електрушката се приближи внимателно. Плачът се усили. Тя бързо-бързо отлетя обратно при Смук-смук и Фифита.

— Какво става? — попита Фифита.

— Там, плаче якето синьото — обясни Жужка.

— Якето? — учуди се Смук-смук. — Но якетата не могат да плачат! Дори и сините!

— Вижте и елате — каза Жужка.

Фифита и Смук-смук забързаха и скоро достигнаха дрехите, увиснали високо над тях.

— Ето, никой не плаче — каза прахоядът.

— Хлип, хлип — изхлипа синьото яке.

— Колко чудно — възхити се Фифита, — това яке наистина плаче!

— Сигурно е гладно — обясни Смук-смук и се провикна към якето:

— Гладно ли си?

— Не, просто се загубих — каза якето и от джоба му се показа едно малко мотче. То имаше светлосиня козина, а лявата му лапичка не беше лапичка, а щипка!

— Играехме на криеница с другите мотчета — обясни то и пръцна притеснено. — И аз се скрих в този джоб. Но някой взе якето от гардероба в спалнята и го остави тук — обясни мотчето и отново се разплака.

— Не плачи — успокояваше го Фифита. — Те хората са такива. Взимат разни неща и... и после ги оставят на други места. И на мен ми преместиха чашите.

— Но какво да правя? — изхлипа мотчето. — Всичките ми приятели са в гардероба!

— Ще измислим нещо — каза Смук-смук. — Аз даже май измислих!

— Да, може би и аз — каза Фифита.

— Измислих аз и — рече Жужка.

Чия идея искаш да чуеш?

На Фифита (Глава 16)?

На Смук-смук (Глава 17)?

Или на Жужка (Глава 18)?

ГЛАВА 16

Фифита потупа муцунка и каза:

— Големите Човеци са изнесли якетата за студено, нали така?

— Да — поклати глава мотчето, макар че в якето не му беше студено.

— Да — поклатиха глави Жужка и Смук-смук, които не разбираха много-много от дрехи и затова ходеха голи.

— Значи големите човеци ще внесат дрехите за топло, нали така? — попита отново фотьойльонката.

— А кои са якетата за топло? — попита мотчето и пак пръчна от вълнение.

— Не, не — обясни Фифита, — за топло са други дрехи. Например — и фотьойльонката посочи, — къси гащи.

— И какво от това — не разбра Смук-смук.

— Ако мотчето отиде в джоба на гащите, Големите Човеци ще го внесат обратно в гардероба, нали така?

Секунда мълчание.

— Така, така, ура — зарадва се Жужка и Смук-смук.

— Ура, така, така — зарадва се и мотчето и тракна с щипка.

— Трябва само да стигне до тях! — обяви Фифита и вдигна гордо муцунка.

— Но, но... — мотчето хлъцна — гащите са толкова далееече!

— Ще помагам ти аз — каза Жужка и хвъркна при него.

Фотьойльонката и прахоядът се заоглеждаха как могат да се изкачат толкова високо. Малкото мотче се прицели в джоба на един червен халат до якето. Засили се и скочи. Халатът са люшна, мотчето сграбчи с щипката си джоба и увисна на нея. Жужка хвъркна и

подпря дупето на мотчето. Макар и малко мотче, то бе толкова по-голямо от нея! Тежеше колкото три прахояда! Електрушката напрегна всички сили, мотчето се захвана с лапичка, издърпа се и се катурна в джоба.

Точно в този момент силни шумове се разнесоха от другата стая. Жужка бързо се мушна зад една шапка. Смук-смук и Фифита се шмугнаха под шкафа. В коридора влезе Мъжкия Голям Човек, който беше гол — само по долни гащи и долни чехли! Вървеше сънен из коридора и мърмореше „топло било, студено било“. Присегна се и грабна червения халат! Облече се и влезе в тоалетната. Всичко утихна. Смук-смук показа глава изпод шкафа. Жужка надникна иззад шапката. Тишина. Хрт! Хрт! Шупууур! Прогърмяха странни звуци от тоалетната. Мъжкия Голям Човек излезе оттам, облечен с халата, продължи да мърмори и се отправи обратно към спалнята. Добросъщите отново подадоха главички.

— Май все пак мотчето ще се върне у дома — заключи Фифита и се усмихна.

— Е — смигна й Смук-смук — колко странни могат да бъдат приключенията понякога.

Време е да решиш накъде да продължат нашите герои.

Премини на [Глава 20](#).

ГЛАВА 17

— Добре, разкажи ми отново какво се случи — каза Смук-смук и си почеса хобота.

— Ами, играехме на криеница и...

— Не, не — прекъсна го прахоядът. — Разкажи ми всичко от-на-ча-ло. Мотчето спря да плаче и се замисли, защото не можеше да мисли и да плаче едновременно. Когато плачеше, главата му се надуваше и не оставаше никакво място за мислите.

— Беше вечерта. Събрахме се три мотчета: Муши, Души, Мокси, аз и батко — мотчето спря за момент и се опита да ги преброи, но то беше малко мотче и можеше да брой само до три.

— Души предложи да играем на прескочи сутиен, но Мокси не искаше, защото той Мокси си е такъв, никак не е добър в скачането. После батко предложи да играем на криеница и всички се съгласиха. Аз си криех под чорапите, но винаги ме намираха...

Смук-смук слушаше внимателно и още по-внимателно се оглеждаше дали няма прах някъде наоколо. Фифита и Жужка следяха историята с интерес, а фотьойлът дори попита дали няма вода в Гардероба. Мотчето продължи с разказа.

— Мокси жумеше. Муши се намуши в един крачол, Души подуши една ръкавица, а батко се скри в джоба на едно голямо червено яке, а пък аз реших и аз като батко да се пъхна в джоба на някое яке. Скрихме се и чакахме, чакахме, чакахме... но Мокси така и не ни намираше. Тогава Женската Голяма Човечка дойде и каза „Времето застудява...“.

— Стоп! — извика Смук-смук и подскочи на място. — Това ли е червеното яке? — попита той и посочи някъде зад мотчето. То изщрака с щипка и се обърна.

— Да! — извика мотчето, хлъцна и пръцна от въодушевление едновременно.

— Батеее! Батеее! — развика се мотчето, засили се и скочи право в джоба на червеното яке.

— Пу за мен! — чу се отвътре. — Какво стана? Свърши ли играта? Задрямал съм!

Отвътре се показаха двамата. Малкото мотче обясни на батко си какво се е случило.

— Благодаря ви много — каза баткото мот. — Аз ще го прибера у дома. Знам пътя до гардероба.

— Е, май проблемът се реши — заключи Смук-смук и погледна към Фифита и Жужка. Те бяха готови да продължат с приключението.

Премини на [Глава 21](#).

ГЛАВА 18

— Връщам се сега — каза Жужка и се мушна между дрехите на Големите Човеци.

Малкото мотче се поуспокои и зачака завръщането на електрушката. Смук-смук и Фифита също зачакаха. Всички чакаха. Съвсем скоро те чуа жуженето на електрушката.

— Приятел вода ви — каза Жужка и излетя иззад едно палто.

— Дончо — представи го Жужка и след нея се показва един молец.

— Приятно ми е, приятно ми е — каза молецът Дончо, който говореше по-бързо и от ракета. — Какъв е проблемът? Защото ако има проблем, то проблемите са за това да бъдат решавани. И когато бъдат решени, разбираме, че не са били проблеми, а проблемът е бил нашето отношение към тях.

Смук-смук и Фифита не разбраха нищо. Малкото мотче още по-нищо не разбра. То беше малко мотче с ГОЛЯМ проблем. Разхлипа се отново и започна да разказва:

— Играехме си на криеница с другите мотчета и...

— Защо? — прекъсна го молецът. — Защо си играехте на криеница, когато е можело да си играете на гоненица, на ластик, на прескочи сутиен, на пускам-пускам гащички...

— Не знам. Играехме си просто на криеница и аз се скрих в джоба на това синьо яке.

— Ето, ето, виждаш ли — каза молецът. — Скрил си се в синьото яке, а е можело да се скриеш в оранжевата рокля, в зеления панталон, в червеното сако, дори в лилавата шапка, а ти се скрил точно в синьото яке. Случайност? Не мисля!

— От помощта ти нужда имаме — намеси се Жужка. — Ще отлетиш до Гардероба в Спалнята ли?

— Ооо, Гардероба — размечта се молецът и премлясна. — Там има вкусни вратовръзки на райета, и вратовръзки на точки, и на квадратчета, и на ромбове. Има даже и вратовръзки, които не са вратовръзки, защото са папийонки...

Да, да — прекъсна го Жужка. — Намериш ще ли майката и бащата на това мотче малко?

— О да, да, разбира се, че ще ги намеря. Те са там в гардероба. Как няма да ги намеря? — дърдореше молецът, докато отлиташе. — Там в гардероба има и чорапи, и то вълнени чорапи, памучни чорапи, чорапи от ликра и даже някакви чорапи, които не знам от какво са направени... Гласът му бавно заглъхна в далечината, а нашите герои зачакаха. Чакаха толкова дълго, че даже започнаха да играят на разни игри с малкото мотче. Играха на всякакви игри, но без криеница. Най-после чуа Дончо да се завръща.

— Казах ви, че ще ги намеря. Те са в гардероба, къде могат да отидат? Да избягат някъде ли? Най-много да бяха отишли до другия гардероб. Аз и там щях да проверя. Колко му е? Един гардероб, два гардероба...

След него вървяха притеснени майката мот и бащата мот. Още щом ги видя, малкото мотче скочи върху шкафа, а те се затичаха към него.

— Е — каза Жужка, — можем май продължим да.

Премини на [Глава 22](#).

ГЛАВА 19

Добросъщите успяха да се измъкнат от Хола, но какво ли ще се случи сега? Попитай някой Голям Човек наоколо кой ден от седмицата е. Големите Човеци винаги знаят кой ден е, защото трябва да ходят на работа. А ако случайно няма Големи Човеци наоколо и не знаеш кой ден от седмицата е, просто избери някой от трите варианта:

Ако днес е понеделник, сряда или събота — премини на [Глава 7](#).

Ако днес е вторник или петък — премини на [Глава 11](#).

Ако е четвъртък или неделя — премини на [Глава 15](#).

ГЛАВА 20

Време е да провериш коя думичка си написал. Ако думичката е „БОЗА“, премини на [Глава 23](#). Ако думичката е „БОЛИ“ или „ПОЗА“, премини на [Глава 24](#). Ако думичката е „БОНЕ“ или „КОЗА“, премини на [Глава 25](#). Ако думичката е „ПОЛИ“, премини на [Глава 26](#). Ако думичка е „КОЛИ“, премини на [Глава 27](#). Ако думичката е „ПОНЕ“, премини на [Глава 28](#). Ако думичката е „КОНЕ“, премини на [Глава 29](#).

ГЛАВА 21

Време е да провериш коя думичка си написал. Ако думичката е „БОЗА“, премини на [Глава 25](#). Ако думичката е „ПОЗА“, премини на [Глава 27](#). Ако думичката е „БОНЕ“ или „КОЗА“, премини на [Глава 29](#). Ако думичката е „БОЛИ“, премини на [Глава 28](#). Ако думичката е „ПОЛИ“, премини на [Глава 31](#). Ако думичката е „ПОНЕ“ или „КОЛИ“, премини на [Глава 32](#). Ако думичката е „КОНЕ“, премини на [Глава 33](#).

ГЛАВА 22

Време е да провериш коя думичка си написал. Ако думичката е „БОЗА“, премини на [Глава 25](#). Ако думичката е „ПОЗА“, премини на [Глава 27](#). Ако думичката е „БОНЕ“ или „КОЗА“, премини на [Глава 29](#). Ако думичката е „БОЛИ“, премини на [Глава 28](#).

Ако думичката е „ПОЛИ“, премини на [Глава 31](#). Ако думичката е „ПОНЕ“ или „КОЛИ“, премини на [Глава 32](#). Ако думичката е „КОНЕ“, премини на [Глава 33](#).

ГЛАВА 23

Фифита се огледа и потупа муцунка.

— Можем да тръгнем към Детската, май е най-близо. Там спи Малкият Голям Човек. А в Кухнята имало някаква Мивка, където винаги имало вода!

— Хей, Фифита, можем да продължим и към Банята — включи се Смук-смук. — Там със сигурност ще има вода!

Време е да избираш. Към Детската (*Глава 40*), към Кухнята (*Глава 37*) или към Банята (*Глава 34*)?

ГЛАВА 24

Фифита се огледа.

— Да продължим към Кухнята — каза тя. — Там имало някаква Мивка с вода. Или пък направо към Банята!

— Може — съгласи се Смук-смук. — Но може и към Тайния Шкаф — той е право напред и прахоядите разказват, че е пълен с таен прах!

Време е да избираш. Към Кухнята (Глава 37), към Банята (Глава 34) или към Тайния Шкаф (Глава 49)?

ГЛАВА 25

— Най-близо сме до Детската — каза Фифита, — но можем да продължим и към Банята.

Мустачките ѝ потръпнаха в очакване.

— А защо да останем в коридора не? — предложи Жужка и погледна към странните лампи с форма на тръби.

Време е да избираш. Към Детската (Глава 40), към Банята (Глава 3) или да останат в Коридора (Глава 52)?

ГЛАВА 26

— Аз предлагам да тръгнем към Тайния Шкаф — каза Смук-смук и навири хобот. — Или към Спалнята, където спят Големите Човеци.

— А защо не към Детската, където спи Малкият Голям Човек? — попита Фифита.

Време е да избираш. Към Тайния Шкаф (Глава 49), към Спалнята (Глава 43) или към Детската (Глава 40)?

ГЛАВА 27

— Чувала съм, че в Банята е пълно с вода! — каза Фифита.

— А, аз предлагам да тръгнем към спалнята, където спят Големите Човеци — рече Смук-смук.

— В Детската Малкият Човек Голям спи — изжува Жужка. — И лампата нощна свети.

Време е да избираш. Към Банята (Глава 34), към Спалнята (Глава 43) или към Детската (Глава 58)?

ГЛАВА 28

— Предлагам да тръгнем към Детската стая. Там спи Малкият Голям Човек — каза Фифита и приглади рокличката си.

— Не, не — възпротиви се Смук-смук. — Тайният Шкаф е по-близо и май-май е пълен с таен прах!

— А защо да останем в коридора не? — предложи Жужка и погледна към странните лампи с форма на тръби.

Време е да избираш. Към Детската (Глава 40), към Тайния Шкаф (Глава 49) или да останат в Коридора (Глава 52)?

ГЛАВА 29

Жужка литна нагоре.

— Лампата нощната в Детската свети — каза тя.

— Да — съгласи се Фифита, — но в Кухнята трябва да има вода.

— Тъмно в кухнята е — рече Жужка. — А може в Шкафа Тайния да влезем, а?

Време е да избираш. Към Детската ([Глава 58](#)), към Кухнята ([Глава 37](#)) или към Тайния Шкаф ([Глава 55](#))?

ГЛАВА 30

Смук-смук душеше въздуха с хобот.

— В Кухнята не може да няма храна — каза той.

— Или да проверим Спалнята — включи се Фифита. — Не може да е чисто навсякъде.

— Все някъде е мръсно — съгласи се Смук-смук. — Може би в Тайния Шкаф?

Време е да избираш. Към Кухнята (Глава 46), към Спалнята (Глава 43) или към Тайния Шкаф (Глава 49)?

ГЛАВА 31

В Кухнята не може да няма паднали трохички — каза Смурк-смук.

— Шкаф Тайният е напред право — каза Жужка и литна. — Там можем влезем да.

— Или пък в Спалнята — добави прахоядът.

Време е да избираш. Към Спалнята ([Глава 43](#)), към Тайния Шкаф ([Глава 55](#)) или към Кухнята ([Глава 46](#))?

ГЛАВА 32

— Можем тук останем да — предложи Жужка и литна към странните светещи тръби в Коридора.

— Или пък да отидем в Кухнята — каза Смук-смук, на който нещо му ухаеше оттам.

— Или в Шкаф Тайния можем влезем да — рече Жужка и зараказва нещо за някакво фенерче.

Време е да избираш. Да останат в Коридора (Глава 52), да продължат към Кухнята (Глава 46) или към Тайния Шкаф (Глава 55)?

ГЛАВА 33

— Можем останем да — каза Жужка и заразглежда странните тръби-лампи в Коридора.

— В Детската също свети нещо — каза й Фифита.

— Да, да. Или пък в Шкаф Тайния влезем да — рече Жужка и започна да говори за някакво фенерче.

Време е да избираш. Да останат в Коридора (Глава 52), да продължат към Детската (Глава 58) или към Тайния Шкаф (Глава 55).

ГЛАВА 34

Жужка първа се промуши под вратата на банята. После, доста по-трудно, се намърда и Смук-смук. Дупето му се заклеци малко, но накрая — плюк! Изплюка като тапа! Фифита се приведе, като внимаваше да не закачи рокличката си. И ето: Банята! Бляскава, гигантска, искряща в синьо-зелени цветове. Прекрасни бели и метални чуднотии. А въздухът, въздухът носеше аромата на вода! Мустачките на Фифита потръпнаха. Направо затанцуваха и даже запяха.

*Ний мустачки сме, ура,
и обичаме вода,
пием, пеем и се къпем,
до обяд ще се накъпем!*

Като чуха песента, косъмчетата в хобота на Смук-смук също затропаха и запяха. Те си имаха своя си песничка, която беше по-различна:

*Ний косъмчета сме, ура,
но не обичаме вода,
прах ни дайте, мръсотия,
смрад, трохи и гнусотия!*

Така, докато си пееха съществата продължиха навътре. Подът беше гладък и студен.
— Сигурно това е Студеният Полюс, за който говорят — додаде Смук-смук.
— Да, доста е полюсно — съгласи се Фифита, чийто лапички започнаха да измръзват.
— Свиква се — каза водното духче Чочко, което се показва от една дупка, наречена Сифон.
— Не съм ви виждал наоколо. Сигурно сте нови тук. На екскурзия ли сте дошли?
— Да, да — съгласи се Фифита, която за първи път чуваше за екскурзии.
— Банята е известна със своята Вода! — обясняваше Чочко и ръкомахаше. — Топла вода, студена вода, гореща вода...
— А какви са тези огромни чаши? — попита Смук-смук и посочи с хобот. — И паници?
Чочко се изпари, парата литна и се намърда в един леген.

— Това са кофи и легени — разясни парата, която отново се превърна във водното духче. — Хората ги пълнят с вода.

Чочко отново се изпари и се появи пред тях.

— Да продължим. Внимавайте да не се подхлъзнете. Ей, къде изчезна приятелката ви?

Фифита се беше настанила в един леген, пригладжаше рокличката си и потупваше муцунката си.

— Какво правиш там? — попита Смук-смук.

— Чакам — обясни Фифита.

— Какво?

— Водата!

— О не, не — включи се Чочко. — Хората сега спят. Ела, ще ти покажа къде има много вода.

Чочко се изпари и се появи горе до едно огромно нещо.

— Това е Бойлерът! Тук има една малка дръжчица — каза Чочко, натисна я и... Пцс-ссс-ст! Струя гореща вода го опари.

— Ох, да — каза водното духче, което се превърна в пара от горещината. — Много същества се изкачват дотук, за да се натоплят. Парата литна и се появи пред тях.

— А това е Бермудският триъгълник — обясни Чочко.

— Е това какво? — не разбра Жужка.

— Тук се появява един водовъртеж и засмуква всичко. Никой не знае къде отиват нещата. Изчезват безкрайно.

Този път Смук-смук навреме спря Фифита, която вече се опитваше да се провре под капака.

— Ти много обичаш водата, а? — попита я Чочко. — Имам нещо точно като за теб! Ела с мен и двамата ще се промъкнем по тръбите и ще стигнем до океана във Ваната!

— Да бе, да — обади се Смук-смук. — Ние и сами можем да заведем Фифита до Ваната.

Дали Фифита да се довери на Чочко, който да ѝ покаже пътя по тръбите (Глава 35)?

Или да остане с Жужка и Смук-смук и заедно да се опитат да стигнат (Глава 36)?

ГЛАВА 35

— Ще се вмъкнем в тръбите — обясняваше Чочко. — И ще трябва да плуваме по течението.
Фифита потупа муцунката си от радост, но Смук-смук и Жужка провесиха тъжно хоботчета. Те отстъпиха назад и заговориха помежду си. След малко се върнаха.
— Аз не мога да плувам, Фифита — каза Смук-смук и тромаво прегърна приятелката си.
— И аз мога да плувам не — каза Жужка и я гушна.
Мустачките на Фифита потръпнаха натъжени. Очите ѝ се насълзиха.
— Ти трябва да продължиш — каза прахоядът. — Това е твоята мечта!
— Ние радваме за теб се ще — обясни Жужка.
Чочко поведе Фифита към крана, но тя спря за момент и помахна на прахояда и електрушката.
— Вмъкваме се оттук — обясняваше Чочко. — Трябва да бъдеш готова.
Следвай ме!
Фифита се вмъкна и заплува. Цамбургаше весело с лапички, мустачките ѝ се къпеха, а муцунката ѝ се миеше.
Беше толкова приятно!
Фотьойльонката следваше водното духче, те завиха, и после пак и пак.

— Ето, точно тук излизаме — извика Чочко и дръпна Фифита.
Двамата пропадаха. В този момент водното духче стана на облаче от пара и бавно спусна Фифита до долу. Фотьойльонката стъпи на лапички и се огледа. Бе попаднала в една бяла долина. Чочко се изпари, а парата се вмъкна в крана.
— Го-то-ва-ли-си? — извика Чочко отвътре и не изчака отговор.
Кранът се завъртя. Един водопад шурна точно до Фифита. Тя едвам успя да отскочи. Водата бързо изпълваше долината. Нивото се покачваше и покачваше. Фотьойльонката заплува. Обърна се по гръб и остави водата да я носи. Малкото ѝ телце потръпна от блаженство. Целият свят, който Фифита бе познавала, се събираше в една чаша. А сега — този безкраен океан!
Почувства се свободна. Размаха лапички, затвори очи и запя. А вълните понесоха песента ѝ.

*През вълни
и долини,*

в дън-килимните гори,
и в среднощен час дори
чакат ме приятели
добри.

КРАЙ

ГЛАВА 36

— Туристи, какво да ги правиш! — възмути се Чочко. Той се изпари чак до тавана и стана на капки. А капките започнаха да ги наблюдават с интерес.

— Жужка ще ни вдигне до Ваната — обясняваше Смук-смук. — Или поне теб Фифита, не се тревожи!

Фифита не се тревожеше. И все пак малко се разтревожи, докато наблюдаваше Жужка. Електрушката се опитваше да се засили, за да я вдигне, но постоянно се пързеляше по гладкия под. Засилваше се, подхлъзваше се и... туп-тупваше по дупе, което веднага присвет-светваше.

— Ще стане така не — казаха им Жужка и дупето ѝ.

Фотьойльонката седна на студения под и загледа тъжно ваната. Мустачките ѝ увиснаха. Смук-смук седна до нея, прегърна я и се почеса по хобота. Фифита усети как очите ѝ се навлажняват.

— Имам идея! — извика прахоядът и вирна хобот. Той обикаляше, сочеше и даваше наставления на фотьойльонката и електрушката. След малко всичко беше готово. Фифита се покатери на върха на четката за почистване. Жужка се засили от капака на тоалетната и литна. Фифита вдигна лапички.

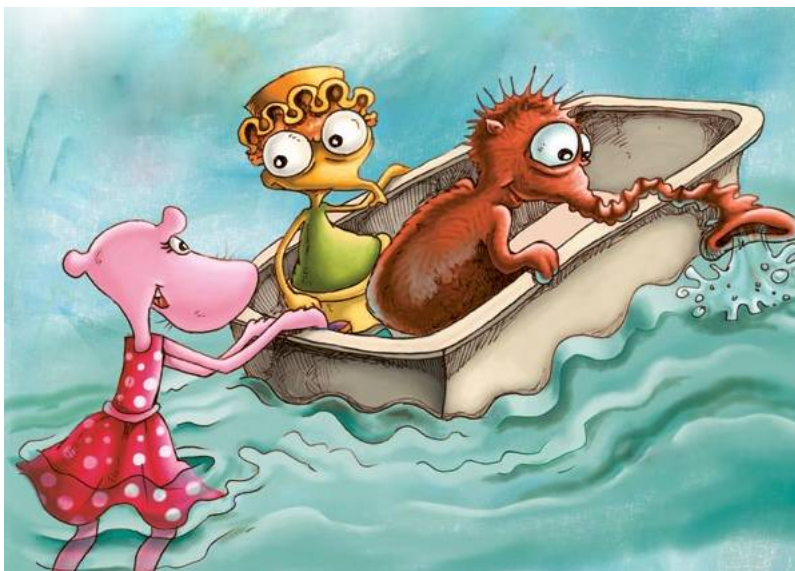
Жужка я хвана — и двете прелетяха чааак до Ваната, където Жужка я спусна. Фифита стъпи на лапички и се огледа. Наляво се издигаше бяла планина. Надясно се издигаше бяла планина. Но никъде не се издигаше никаква вода. Къде беше океанът? Дали не бяха объркали нещо? Фифита провери и напред и назад. Никъде нямаше вода. Тогава тя вдигна очички и ги видя. Жужка летеше, а Смук-смук висеше уловен за нея с хобота си. Телцето на прахояда се клатеше насам-натам, а хоботът му се разтягаше като дъвка. Плюк! Смук-смук изхвърча право върху крана. Един водопад шурна и започна да изпълва долината с вода. Най-после! Най-сетне! Фифита подскачаше и цамбуркаше. Водата се покачваше ли, покачваше. Фотьойльонката се къпеше, търкаше муцунката и миеше мустачките. Тя се гмурна под водата и изскочи заедно с няколко балончета. Фифита доплува до брега, където стояха Смук-смук и Жужка.

— Ще те чакаме тук — обясни прахоядът. — Ти се накъпи! Фифита се досети, че нейните приятели не могат да плуват много добре. Но скоро тя се върна като буташе с муцуна една лодка-сапунерка.

— Хайде, скачайте вътре — извика им Фифита.

Смук-смук и Жужка бяха толкова щастливи! Те се настаниха вътре и макар че малко остатъци от сапун полепнаха по козината на прахояда, той наду весело хобот. Фифита избута сапунерката и скочи при тях. Една малка лодка с трима големи приятели се понесе по вълните към нови приключения.

КРАЙ

ГЛАВА 37

Фифита нямаше търпение да влезе в кухнята. Тя приглади рокличка и пристъпи на място с лапички. „Къде ли трябва да я търся тази Мивка?“ чудеше се фотьойльонката, докато бързаше напред. Смук-смук едва я настигаше, запъхтян. Жужка допърха след малко.

Насреща им се издигаха всевъзможни машини — големи, ОГРОМНИ и една по-малка. Уреди, кабели, неразбираеми джунджурии и възголеми чудесии! Няколко косматички швъкела надникнаха от една дупка и пак се скриха.

— Кое от всички тези неща е Мивката? — мислеше на глас Фифита.

— Кап! Кап! — отговори ѝ някакъв звук.

Смук-смук се сепна и спря. Той дотърча до стола и започна да се катери по крака му. Изкачи се на седалката и се загледа оттам.

— Кап! Кап! — отговори му някакъв звук.

— Виждам Мивката! — обяви гордо Смук-смук и вирна дупе.

— Ура! Ура! — зарадва се Фифита и заподскача от радост.

Но Смук-смук се оказа в трудно положение. Той едва-едва се спускаше по крака на стола — козината му се закачаше. Залитна, но Жужка прехвъркна и го подхвана. С нейна помощ той се спусна долу. Фифита запрегръща Смук-смук и Жужка, потупваше муцунката си и толкова се вълнуваше.

— Кап! Кап! — отговори ѝ радостно звукът.

— Хърррр! — изхърка някаква машина в ъгъла и замлъкна.

От главата на машината се отвори една врата и лъхна хлад. Отвътре изскочи един по-едър и космат швъкел с леденосиня козина.

— Студено ли ви е? — попита той.

Фифита, Смук-смук и Жужка се зачудиха.

— Не — отговориха и тримата.

— О, извинявам се, извинявам се — засуети се швъкелът. Подскочи на стола, от там на масата, залюля се на лампата и хоп — в своята си студена камера. Той широко отвори вратата и лъхна още повече студ.

— Сега студено ли ви е? — попита той.

— Захладнява малко, да — съгласиха се тримата.

— О, извинявам се, извинявам се — засуети се отново швъкелът. Заподскача насам-натам и се запремята. Не го свърташе на едно място — жив швъкел!

Той слезе долу и опита да отвори другата врата, но беше трудно. След минута изсвири с уста. Няколко по-малки сиви швъкела дотърчаха и задърпаха вратата, а той отиде да им помага. Коремът на машината зейна. А вътре — всичко, което беше изяла: сокчета, кашкавали, млека... Направо с опаковките ги беше гълтала, а манджите — заедно с тенджерите. А отвътре лъхна още студ.

— Да дойдат гости и аз да се изложа — тюхкаше се швъкелът. — Да не е достатъчно студено!

Той заподскача отново и се вмъкна в убежището си. Натроши нещо и дотърча.

— Лед! — каза той и го сложи в лапичките на Фифита, където той се стопи.

— Вода! — каза Фифита и заподскача от радост.

Швъкелът изтърча и донесе още лед. Той също стана на вода, а швъкелът остана много учуден и отново се разтърча.

— Хей — рече накрая Жужка. — Донесем чаша ще. Къпеш се!

Фифита се зачуди. На лапичките им беше студено от този лед.

— Да, това ще е доста по-лесно от Мивката — съгласи се Смук-смук.
Но Фифита продължаваше да се чуди.
Искаш ли Фифита да се съгласи да разтопят лед в чаша, за да се изкъпе (Глава 38)?
Или искаш Фифита да настоява да стигне до мивката (Глава 39)?

ГЛАВА 38

Смук-смук и Жужка носеха чаша. Прахоядът беше увил хобота си около долния ѝ край и пышкаше. Електрушката дърпаше горния. Чашката се клатушкаше насам-натам.

— Благодаря ви! Благодаря ви! — Фифита подскачаше наоколо и се опитваше да помогне.

— Донесохме я! — гордо обяви накрая Смук-смук.

— На вашите услуги — каза швъкелът и пак се разтърча. До камерата и обратно. Скоро напълни чашата с лед. После сложи още и още. И всички зачакаха. И чакаха...

Фифита току-току топваше лапичка и проверяваше колко е студено. Обикаляше около чашката, оглеждаше се във водата и пак проверяваше. Смук-смук търкаше хобота си с лапички.

— Какво правиш? — попита го Фифита.

— Търкам си хобота! — отговори Смук-смук.

— ?!

— Сега ще се загрее — обясни прахоядът и продължи да го търка с лапички. Скоро хоботът му стана целия нахоботен и козината по него щръкна. Смук-смук мушна нагретия си хобот във водата и духна. Бълбук-бълбук! Прахоядът надуваше, а водата бълбукаше. Най-после всичко беше готово.

Фифита топна лапичка и провери.

— Перфектна е! — извика тя и цамбурна вътре заедно с рокличката.

После изплува и запя. Тра-ла-ла! Тра-ла-ла!

— Хайде приятели — обърна се тя към Жужка и Смук-смук. — Идвайте!

Електрушката си събу обувчиците и цопна вътре. Дори и Смук-смук, който никога не се беше къпал, се надвеси над ръба и цамбурна вътре. Водата стана кафява.

— Това, това е най-мръсната вода! — викаше Фифита щастлива и пръскаше Жужка и Смук-смук.

Електрушката я напръска с криле, а прахоядът — с хобот. Точно в този момент Фифита погледна към приятелите си и осъзна, че никога не е била по-щастлива.

край

ГЛАВА 39

Фотьойльонката усети, че някой я наблюдава от мивката. Тя погледна натам, но съществото бързо се скри.

— Вдигна те нагоре мога не — обясняваше Жужка и махаше с ръце и крила. — Трябва отвисоко литнем да.

Електрушката измисли плана, а прахоядът помогна на Фифита да се покатери на стола.

— Дай да те прегърна — каза Смук-смук и тихичко подсмръкна с хобот.

— Бръм! Бръм! — забръмча електрушката и запресвятка. Тя се засили, Фифита вдигна лапички, хванаха се и полетяха. Издигнаха се нагоре, право над остриите ножове и стърчащите вилици. Завиха покрай някакви чинии и Жужка се сниши. Най-после остави фотьойльонката вътре в мивката. А там — каква изненада! Фифита не можа да повярва. Фотьойльон! Той беше по-едър от нея, а муцунката му беше огромна. Имаше смешни къдрави мустачки. Фифита сведе главичка и заоправя рокличката си.

— Ще ми помогнеш ли? — каза фотьойльонът, който буташе една паничка. — Опитвам се да я преместя под капките.

Фифита с радост се съгласи и те забутаха заедно, лапичка до лапичка. Най-после стигнаха до чешмата и спряха да си починат. Кап! Кап! Капките капеха вътре. Двамата седнаха на ръба на паничката и провесиха крачета над водата, която се събираше под тях. Заговориха за любимите си неща. А Фифита все поглеждаше към смешните къдрави мустачки на фотьойльона и си мислеше „Не са ли това най-сладките смешни мустачки на света?“.

— Кап! Кап! — отговаряше й звукът.

КРАЙ

ГЛАВА 40

Съществата тихичко се промъкнаха в Детската стая. Изведнъж нещо изтрака в мрака, нещо светна — пуф! — и блесна в очите им — паф!

— Бързият влак минава! — провикна се едно същество, което висеше от играчката-локомотив. — Туу-туу! — И наистина бързият влак мина и... замина.

Докато разберат какво се случва, влакът стигна другия край на стаята.

Фифита пристъпи на пръсти до релсите и ги разгледа отблизо. Тя никога не беше виждала нито влак, нито релси, нито други такива чудатости.

— Пазете се! Пазете се! — провикна се отново съществото. То висеше наполовина въвн от локомотива и махаше с едната лапичка, а с другата дърпаше въженцето на свирката — туу-туу!

Бързият влак отново профуча покрай тях и се шумгнa под леглото, в което спеше Малкият Голям Човек.

— Вижте, вижте — Фифита започна да ръкомаха. — Там, до главата на Човека.

Жужка и Смук-смук вдигнаха муцунки и видяха какво им сочеше фотьойльонката.

Не една, не две, а много чаши с вода!

— Сега ще спре знак дам — каза Жужка застана на релсите и започна да присветва с дупе. Свет-свет! Локомотивът бясно приближаваше. Туу-туу! Съществото подаде главичка ужасено и започна да лапомаха.

— Махайте се, махайте се! — извика съществото. — Този влак е толкова бърз, че никъде не спира.

— Трябва да скочим в движение — обясни Смук-смук.

— Ехаа, това е най-бързият влак, който съм виждала — зарадва се фотьойльонката.

И стана една. Съществото закри очи с лапичка. Жужка хвъркна в последния момент.

Смук-смук дръпна Фифита с хобота. Двамата се претърколиха във вагона, а Жужка тупна върху тях. И стана едно кълбо от лапички, муцунки и ушички. От единия край стърчаха крила на прахояд, от другия висеше хобот на фотьойльонка.

— Закъде пътувате? — попита ги съществото.

— Мрахлахфум — каза фотьойльонко-прахо-трушката.

— Няма значение! — засмя се съществото и намести смешната си шапка от тиксо. — Този влак не спира никъде. Н-и-и-и-къде!

И наистина скоро те профучаха покрай пластмасови къщички и пластмасови кравички, които даваха пластмасово мляко.

После се изкачиха по един мост-играчка и се шумгнаха в тъмата под леглото. Смук-смук дори отскубна едно цвете и го опита.

Беше пластмасово.

Влакът продължи да обикаля бясно — излезе изпод леглото и се насочи към планините от играчки.

— Трябва да слезем — обясни фотьойльонката.

— Ама защо се качихте? — не разбра съществото.

— За да можем да слезем — обясни Фифита. — Ако не се бяхме качили, как щяхме да слезем?

Съществото се замисли, мисли и не можа да измисли. То просто обичаше да кара влака и досега не му се беше случвало никакви същества да се качват и слизат.

— Трябва да слезем в движение — обясни Смук-смук. Той изчака да наближат леглото, приклепна и фиуут! — се изстреля с хобот. Фотъойльонко-прахо-трушката се търкулна и стана пак на една фотъойльонка, един прахояд и една електрушка.

— Слязохме точно където трябва! — отбеляза Фифита и вдигна поглед към леглото. — Там горе са чашите с вода! Страхотните чаши с вода — ла-ла-ла — ла-ла-ла!

— Аз ще те вдигна до ракетата, ще излети направо като там — обясни Жужка, но Фифита не я разбра, затова Жужка пак обясни. — Ракета ще излети там, направо ще те вдигна като.

— Жужка предлага да те вдигне — поясни Смук-смук натъжен. — Но аз мога да се изкатеря по леглото и да те кача на гърба си. Виж колко много крачета имам — каза Смук-смук и посочи шестте си крачета с хобот. Той внимаваше да не пропусне нито едно.

Дали Смук-смук да се изкатери по леглото с Фифита на гърба си (Глава 41)?

Или Жужка да излети като ракета и да вдигне Фифита до чашите с вода (Глава 42)?

ГЛАВА 41

— Твоите лапички тук, отстрани на хобота — обясняваше Смук-смук докато качваше Фифита на гърба си. „Това е една много лека фотъойльонка“ — помисли си прахоядът и се заизкачва. Първо лявото краче, после дясното. После другото ляво и другото дясно, още по-другото ляво и последното дясно. Смук-смук пълзеше нагоре по леглото на Малкият Голям Човек и си мислеше: „Това е една не чак толкова лека фотъойльонка, все пак“.

— Тежа ли ти? — попита Фифита. — Напълняла съм, нали?

— Не, не, лекичка си като прах — отговори Смук-смук и продължи.

— О, надебеляла съм — затюхка се Фифита.

„Може пък наистина да е надебеляла“, мислеше си прахоядът. Фотъойльонката тежеше все повече и повече. Ляво, дясно, ляво, дясно.

Бързият влак профуча под тях. Съществуто им махна и наду свирката. Смук-смук погледна натам и за момент изгуби равновесие. Политна надолу. Фифита сграбчи крака на леглото. Смук-смук обаче се пусна и падна! Жужка, в последния момент, го сграбчи. Двамата се претърколиха в шубраците на килима.

— Си надебелял ти! — каза му Жужка и те се засмяха.

— Виж, виж — посочи Смук-смук.

Фотъойльонката бе вперила очички в чашите и сама се катереше към тях. Тя стигна до горе, изправи се и изтупа рокличката си. Обърна се и помахна на Жужка и Смук-смук. Електрушката и прахоядът също весело й махнаха. Фифита внимателно разгледа чашите. Имаше една с много вода, но тя беше твърде висока. Имаше и друга чаша с по-малко вода, но тя беше по-малко твърде висока. А имаше и трета чаша, с оранжева вода, която не беше никак висока. Фифита се засили и скочи вътре. Тя цамбурна и заплува.

Разплиска малко и облиза мустачки. „Тази вода не е вода“ — помисли си тя, облиза още от сокчето и заплува. А долу Жужка и Смук-смук се прегръщаха щастливи от успеха на тяхната приятелка. Фифита се отпусна по гръб и притвори очи. Уморена от приключението, тя задряма. И в съня на фотъойльонката се появи един Малък Голям Човек. А в съня на Малкият Голям Човек се появи една фотъойльонка.

край

ГЛАВА 42

Жужка хвърчеше до горе. И после обратно. Измерваше и смяташе. Височината плюс хиляда и едно по времето плюс хиляда и едно. Сметна и пресметна.

— Проблем има не — обясни Жужка.

— Какъв проблем? — не разбра Фифита и мустачките и потрепнаха.

— Да има проблем няма — разясни електрушката. — Качвай на гърба ми се.

Фифита повдигна рокличка, качи се и намести лапичките си. Жужка се подготви да се изстреля.

Коремчето ѝ забръмча, дупето ѝ присветна, хоботчето се изду. Електрушката се изстреля като ракета! Но не съвсем. Фифита се разтрепери и лапичките ѝ затиснаха две от зелените крила. Жужка усети, че нещо става. Тя се отклони, наклони, двете се завъртяха през глава и бам! — кацнаха право на носа на Малкият Голям Човек. Той кихна и двете се изстреляха накриво.

— Се дръж! — извика Жужка и направи майсторски завой във въздуха. Фифита прелетя и се приземи точно до най-голямата чаша с вода. Тя никога не беше виждала такава.

С толкова много вода. И с толкова високи стени. Но как да влезе вътре?

Как? Фифита седна и загледа тъжно отражението си във водата, която не можеше да достигне. Допря лапичка до стъклото и въздъхна. В този момент видя, че някой ѝ маха от другата страна на чашата. Смурк-смук се беше изкатерил по крака на леглото.

— Ще стъпиш на гръбчето ми — обясняваше той на Жужка. — А Фифита ще стъпи на раменете ти. И хоп — вътре!

Така и направиха. Наредиха се прахояд, електрушка и най-отгоре — фотъйльонка! Фифита се присегна-присегна, издърпа се и хоп! — цамбурна вътре. Щастлива потупа муцунката си и заплува. Поцопа с лапички и уми ушичките си. Гмурна се към дъното и отвори очи под водата. А там, от другата страна на чашата, я чакаха най-хубавият хобот на света и най-бързите крила в цялата вселена.

край

ГЛАВА 43

И така най-после те стигнаха до Спалнята и спряха.

Отвътре се чуваха странни шумове. Жужка хвъркна, за да провери какво става и... не се върна. Чакаха я, чакаха я, но колкото повече я чакаха, толкова повече не се връщаше.

— Изчезна — обяви Фифита.

— Не може да изчезне. Тук е, но я няма — заключи мъдро Смук-смук. — Ще я намерим, хайде!

— Ами ако такова... и мен ме изчезнат? — притеснено подпита Фифита.

— Хвани се за мен — каза прахоядът и ѝ подаде лапичка.

— Така не могат да те изчезнат. Защото ако изчезнат теб, ще трябва да изчезнат и мен. А аз... аз съм ТВЪРДЕ голям за изчезване.

И така двамата пристъпиха (почти) безстрашно в Спалнята.

Шумовете се усилиха.

— Виж! — посочи Фифита. — Звуците идват от устата на Мъжкия Голям Човек.

— Глътнал си е хобота — обясни Смук-смук.

— Олеле — завайка се фотъйльонката. — Сигурно е глътнал и нашата Жужка.

В този момент Женската Голяма Човечка се завъртя и сбута Мъжкия Голям Човек.

Той изсумтя и спря да издава звуци.

— Отиде в корема му — прошепна Фифита.

Нещо изтрополи и Човечката се разбуди. Фифита и Смук-смук бързо се шмугнаха под леглото. Скриха се зад една кутия и надникнаха оттам. Големите крака на Човечката станаха от леглото и тръгнаха нанякъде. Фифита и Смук-смук си отдъхнаха и се заоглеждаха наоколо. До тях имаше голяма кутия пълна с всякакви неща, а до кутията имаше друга кутия пълна с още по-всякакви неща. След тях — кашони, кашони и дори един стар куфар.

— За какво са им на Човеците всички тези неща?! — чудеше се Фифита.

Тя продължи да разглежда навътре и все по-навътре, следвана от Смук-смук. Зави зад една кутия за обувки и подскочи уплашена.

— Стреснах ви ли? — попита Жужка.

— Какво правиш тук? — учуди се Фифита. — Ние те търсим, а теб те няма!

— Съм тук — обяви Жужка. — Намерих какво виж. — И тя ѝ показва пакети с електрически крушки.

В този момент зад тях се чу вик.

— Чудовището, чудовището — крещеше Смук-смук и бягаше насам-натам, а хоботът му се мятеше до земята. — Ето го, ето го — продължаваше да крещи прахоядът и да сочи с пръстче Фифита и Жужка погледнаха натам. В ъгъла кротко спеше едно чудовище с гигантски дълъг хобот, едро туловище и къса опашка.

— Какво е това? — попита Фифита.

— Това е Прахосмукачът! Кошмар за всяко малко прахоядче — Смук-смук си преправи гласа на страшен и започна да им разказва. — Той има дълъг хобот и навита опашка. Излиза посред бял ден и броди. А когато се ядоса, опашката му започва да расте. Расте, расте и накрая се намушква в стената. Звярът изревава с все сила и побеснява. Яде, тъпче се, преяжда и изяжда целия прах, не оставя ни прашинка.

Смук-смук свърши разказа и се умълча.

— Сега ще му дам да се разбере на това чудовище — каза той и тръгна натам. — Той е изсмукал всичкия прах!

— Не, не, чакай!

Фифита и Жужка го задърпаха и започнаха да го разубеждават.

Ако искаш Смук-смук да се изправи срещу Прахосмукачът, отиди на [Глава 44](#).

Ако искаш Смук-смук да послуша Фифита и Жужка и да остави чудовището да спи, отиди на [Глава](#)

45.

ГЛАВА 44

Чудовището дремеше в ъгъла. Смук-смук бавно пристъпи. „Прахосмукачът спи“ — мислеше си той. „Но ако се събуди и се разбеснее. Олеле-мале! Ще стана само на прахоядчета.“ Той беше виждал как Женската Голяма Човечка държи чудовището за хобота, когато се опитва да го укроти.

„Сигурно хоботът е неговото слабо място“ — помисли си Смук-смук и погледна своето хоботче. Той се обърна за малко и видя Жужка и Фифита, които му махаха да се връща.

„Не“ — помисли си той. „Аз съм един смел Смук-смук! Смук-смук Подкилимов — това съм аз!“

Така малкото прахоядче продължи да се промъква и съвсем доближи чудовището. Точно тогава БАМ! — нещо изтреща и БУМ! — нещо прогърмя. Смук-смук хукна презглава. Настъпи хобота си, спъна се и се търкулна зад една кутия. „Будно е!“, каза си той. Смук-смук се обърна и видя, че Жужка и Фифита идват. Прахоядът започна да им маха да не доближават повече.

— Криеш ли се? — попита Фифита.

— Чухте ли онзи звук? — отвърна Смук-смук.

— Да — избръмча Жужка.

— Събуди се! — прошепна прахоядът.

— Не, пак си легна — отвърна Фифита.

— Чудовището ли?

— Не, Женската Голяма Човечка — обясни Фифита. — Краката ѝ се върнаха и тя пак легна.

— А чудовището?

— Спи.

Смук-смук надникна иззад кутията.

— Спи — съгласи се той. Прахоядът се напъчи, поизсмука праха, който беше полепнал по козината му и се приготви.

— Знам слабото му място — обясни Смук-смук и тръгна смело напред. Той доближи чудовището и го разгледа. Това беше най-странният хобот, който бе виждал. Космите вътре бяха огромни и стърчаха навън, а самият хобот бе гладък, без грам козинка. И тогава Смук-смук забеляза отвор в основата на странния хобот. Аха! Ето го слабото място. Смук-смук се приближи, надникна и се вмъкна вътре. И пуф! Той залитна, подхлъзна се и тупна в търбуха на чудовището.

А вътре? Вътре беше целият прах, който чудовището беше изяло! Толкова много храна! Смук-смук никога не се беше чувствал по-гладен. Хоботчето го засърбя безкрайно. И Смук-смук започна да опитва. Ммм! Прах, трохи, космалаци и мръсотия. Вкусни боклуци, превъзходни боклучета и възхитителни боклученца. Това беше най-великото угощение в живота на Смук-смук. Той преяде като прахояд и, и... заспа!

КРАЙ

(А после, после Фифита и Жужка го спасиха от чудовището, но това, това е една съвсем друга приказка.)

ГЛАВА 45

— Смурк-смурк отивай не — увещаваше го Жужка и го дърпаше към себе си.
— Виж колко прах има зад някои кутии — включи се и Фифита.
Смурк-смурк спря и се огледа. Наистина зад разни кутии и кутийчици се беше събрал прах.
— Е, то чудовището няма да избяга — съгласи се прахоядът. — Като спи, не може да бяга.
— Освен ако не бяга насън — обади се една космата главичка. Смурк-смурк, Жужка и Фифита погледнаха нагоре. Някакво същество, подобно на прахояд, надничаше от една кутия.
— Извинявай, ти прахояд ли си? — попита Смурк-смурк и вирна любопитно хоботче.
— Не съм. Аз съм Мими — каза малката нощна късохоботница и се измъкна от кутията. Тя имаше красива пухеста козина на черно-бели петна и странно хоботче с дупки от горната страна.
Смурк-смурк много хареса козинката ѝ, но не разбираше защо хоботчето ѝ има дупки.
— Когато смучеш прах, той не излиза ли през тях? — попита Смурк-смурк.
— Какво? — не разбра Мими.
— Ето, виж — каза прахоядът и започна да обикаля. Той носеше прах и показваше как се смуче. После носеше още и показваше как се смуче още по-силно. Накрая Смурк-смурк спря да носи, защото коремчето му понатежа и той седна на пода. Усети, че му се приспива.
— Дупките са за музика — обясни Мими. Тя наду хоботче и започна да запушва различни дупчици по него. От там се разнесе чудно красива музика. Смурк-смурк усети как задрямва. Фифита и Жужка също се унесоха от вълшебните звуци.
— Не, не заспивайте! — извика Мими и те се стреснаха.
— Защо? — не разбра Смурк-смурк. — Аз като похапна най-обичам да си подремна.
— Когато свиря на хоботчето всички заспиват, а мен няма кой да приспи — обясни Мими и се натъжи. Смурк-смурк помисли, помисли и усети как очите му се затварят. После се сети за Прахосмукачът и веднага се разбуди.
— Защо да не влезем в кутията? — предложи Смурк-смурк. — Имам идея.
Мими се изкачи ловко и отвори капака. Жужка литна вътре, а Фифита се покатери. Само Смурк-смурк имаше малко проблеми, защото дупето му тежеше.
Накрая всички се намърдаха вътре на мекичко върху една стара синя блуза.
— Аз ще те гушна и така ще заспиш много лесно — обясни Смурк-смурк. — Когато някой е нагушен, веднага заспива!
И наистина, Смурк-смурк гушна Мими, Жужка се нагуши в Смурк-смурк, а Фифита прегърна всички. От кутията се разнесе малка нощна музика. Смурк-смурк спеше, Жужка и Фифита спяха и Мими също заспа. Далеееч, далеееч, в другата стая един Малък Голям Човек беше буден и четеше книга.

КРАЙ

ГЛАВА 46

Така те стигнаха до Кухнята. Смук-смук промуши хоботче, започна да души, но не усети никакъв прах и каза:

— Чисто е!

След него се промъкнаха Фифита и Жужка.

— Тъмно е! — отбеляза електрушката. И хоп, една червена лампичка примигна право срещу нея.

— Хърррр! — изхъркори някаква гигантска бяла машина в ъгъла и Фифита бързо се скри зад вратата.

— Хър-гър! — отговори ѝ нещо в шкафа до тях. — Хър-гър-гър!

Фифита се скри още по зад вратата и дори Жужка се шмугна при нея.

— Хей, познавам този глас! — рече прахоядът.

— Хър-гър-гър! — рече познатият глас от шкафа.

Смук-смук се приближи и почук-чука на вратичката.

— Ммм... — рече гласът отвътре. И след малко пак. — Хър-гър-гър!

— Братовчеееде — провикна се прахоядът и почука пак. — Братовчеееде!

Отвътре хъркането притеснено спря. Чу се шумолене, трополене и вратичката се отвори. Скръбъц! От шкафа първо се подаде хоботът, а после и рошавата глава на прахояд.

— Елате, елате — Смук-смук замахна към Фифита и Жужка. — Това е братовчедът Цмук-цмук.

— Много се извинявам — рече Цмук-цмук. — Нещо се уморих и бях легнал да си почина. Не очаквах гости по това време.

Фифита и Жужка се приближиха. Цмук-цмук беше по-едър, с по-космата главичка и по-дълъг хобот. Рижава козинка покриваше цялото му тяло. А Смук-смук и Цмук-цмук бяха израснали заедно от малки прахоядчета. Играеха, подскачаха и се търкаляха в прахта. Но един ден семейството на Цмук-цмук реши да се премести в Кухнята, защото бяха чули, че там имало повече боклуци.

— Как си, братовчече, как я караш? — рече Смук-смук.

— А добре сме, добре сме — рече уморено Цмук-цмук и седна на солницата.

Фифита и Жужка се приближиха още и разгледаха къщичката на прахояда. Цмук-цмук си беше наредил няколко кутийки и си беше направил легло върху една торбичка с лайка.

— Напоследък при нас е много чисто — рече накрая Смук-смук.

— Ох, как да ти кажа, и тук чистят, ли чистят — обясни Цмук-цмук. — Но не се притеснявай! Знам едно място зад Дивана, където никой не чисти!

И така той разказа за тайното място. Там се били насъбрали купчини от прах, нечистотия и дори две забравени играчки.

— Много е мръсно! — въодушеви се Цмук-цмук.

— Толкова ли е мръсно?! — възмути се Фифита.

— Направо по цял ден е мръсно! — каза Цмук-цмук и смукна едно листенце от лайка, което се беше закачило на козината му.

— Е чак пък толкова ли мръсно?! — възмути се и Жужка.

Цмук-цмук заподскача от радост и се задави от слюнката, която се беше събрала в хобота му.

— Хайде да тръгваме, братовчече — рече той.

Смук-смук въздъхна и седна на другата солница, която не беше солница, защото беше пълна с пипер. Той бързаше да тръгне с братовчед си, но му се искаше да покани и Фифита и Жужка. А те никак не харесваха мръсното. Сигурно щяха да си помислят, че е голям мръсльо.

Дали Смук-смук да не тръгне с братовчед си и да остави Фифита и Жужка да си свършат тяхната работа (Глава 47)?

Или да ги покани да дойдат с него в мръсотията (Глава 48)?

ГЛАВА 47

Цмук-цмук продължи да разказва за невероятната мръсотия зад дивана. Смук-смук усети, че хоботът го засърбява все повече и повече.

— Аз ще отида с братовчеда — обясни той и се почеса. — Само за малко. Да разгледам дали, може би, все пак е чак толкова мръсно.

— Ние можем чакаме да те — каза Жужка.

— Не, не — рече Смук-смук. — Може и да се забавим. Никога не се знае.

Така те решиха да се разделят. Жужка прегърна прахояда, а той прегърна Фифита и заедно станаха едно голямо прегърнато нещо. Цмук-цмук обикаляше нетърпеливо около тях и говореше за мръсотии. Най-сетне двамата братовчеди тръгнаха.

— Ядат, мърсят, а никой не чисти — обясняваше Цмук-цмук. — Страхотно е!

Двете прахоядчета бързаха към дивана. Заобиколиха една количка-играчка, която някакво жморче се опитваше да подкара и стигнаха до ъгъла. Завиха и се шмугнаха зад Дивана.

— Ето! — каза Цмук-цмук гордо и посочи някъде зад себе си. — Всичко това е наше!

— Кое? — не разбра Смук-смук.

— Това — каза Цмук-цмук и се обърна. А колко се изненада, когато видя, че там нямаше никакъв прах! Ама много се изненада!

— Почистили са, докато съм спал — каза Цмук-цмук и хоботът му увисна. — А си подремнах съвсем малко. Ееей тонинко!

Хоботът на Смук-смук също увисна. Двата прахояда седнаха на пода и се загледаха в бляскавата чистота. Всичко беше толкова изчистено! Внезапно Цмук-цмук отново скочи на крака, а с него скокна и хоботът му.

— Има още едно място! Съвсем наблизо е — зад Хладилника.

Без да дочака отговор, Цмук-цмук хукна натам. Смук-смук едвам успяваше да го следва. Един швъкел ги гледаше отгоре изненадан и си играеше с дългата опашка. Прахоядите се шмугнаха зад гигантската бяла машина и, о, чудо! Там... Там никой не беше почистил. Имаше всякаква мръсотия. Имаше дори и парче стар хляб, което беше мухлясало.

— Какво е това? — попита Смук-смук, който никога не беше виждал мухъл.

— О, това ли? — каза Цмук-цмук и обра с пръстче малко от синьо-зеленото нещо. — Това е най-вкусното нещо на света — каза той и хубавичко осмука козината си.

И така двете прахоядчета ядоха, ядоха и преядоха. Те дори измислиха песничка за мухъла. И тя беше една много хубава песничка, но те не можаха да я изпеят, защото устите им бяха пълни с най-вкусното нещо на света.

КРАЙ

ГЛАВА 48

— Ще дойдете ли, приятели? — попита Смук-смук и се обърна към Жужка и Фифита. Електрушката сбърчи хоботче.
— Ще дойдем — съгласи се Фифита. — Нали Жужка?
— Мръсно много ли ще е? — попита електрушката.
— Страшно мръсно! — съгласи се Цмук-цмук.
— Ох, добре. — Жужка въздъхна през хоботчето и разпери крилца.
— Ура, ура — развикаха се Смук-смук и братовчедът му. Те тръгнаха бодро напред. Маршируваха с крачета и пееха химна на младите прахояди.

*Към мръсни дълбини вървете, напред — във лепкав прах
и де цо има осмучете, от боклук не ни е страх!*

Едно жморче, което караше количка-играчка, спря и ги пропусна да минат. Първо Цмук-цмук и Смук-смук, които пееха; после Фифита, която танцуваше; и накрая Жужка, която гледаше количката и си мислеше: „Двигател ли има какъв?“.

Така всички стигнаха до ъгъла и завиха зад Дивана.

— Ето! — каза Цмук-цмук и посочи някъде зад себе си. — Пълна мръсотия!

— Е чак толкова мръсно е не — каза Жужка. — Малко е даже чисто!

— Е как чисто? — не разбра Цмук-цмук и се обърна. И какво да види? Всичко блестеше от чистота и миришеше на лимон. Нямаше никакъв прах!

Двете прахоядчета седнаха смълчани на пода.

— Моето коремче е много гладно — каза Смук-смук.

— А моето коремче е даже по-гладно — каза Цмук-цмук.

Жужка погледна тъжно към двамата и отлетя нанякъде.

— Е не е чак толкова чисто — каза Фифита. — Вижте, намерих половин фъстък.

Фотьойлонката раздели половинката на две половинки и ги даде на Смук-смук и Цмук-цмук. Те веднага ги смук-смукнаха и цмук-цмукнаха.

— Се пазетеее!!! — извика Жужка и нещо полетя от масата към тях. Някаква кутийка се превъртя във въздуха и обсипа прахоядите с боклуци. Трохи, костилки от маслини, зрънца сол, както и черен пипер, който влезе направо в хоботите им.

— Апчиху! — кихна Цмук-цмук и от главата му се посипаха трохи.

— Ааапчихууу! — кихна Смук-смук и извади малко сол от ушите си. Той облиза доволен всичките си три пръстчета.

После Цмук-цмук стъпи в някакво станиолче и вдигна лапата си — цялата омазана в шоколад! И Смук-смук също опита от шоколада. И Фифита. А дори и Жужка. Тя облиза ръчичката си и литна във въздуха. Погледна към Смук-смук и си помисли: „Това, който съм виждала, е най-щастливият прахояд!“.

КРАЙ

ГЛАВА 49

— Този шкаф е толкова таен — обясняваше косматото прахоядче и поклащаше глава, — че даже прахът вътре е таен!

Смук-смук посочи с хобот. Фифита и Жужка погледнаха към затворените врати.

— Прахът не е чистен от години — говореше Смук-смук развълнуван. — Нещо му става и се превръща в магически!

Като каза това и хоботът магически го засърбя. Той беше един много магически хобот, но понякога огладняваше. Смук-смук забърза напред, поклащайки дупе. Жужка и Фифита едвам го следваха.

Прахоядът достигна портите.

— Трябва само да махнем това нещо — обясни Смук-смук, уви с хобот една малка стърчаща дръжчица и задърпа. От шкафа лъхна аромат на стар прах. Хоботът на Смук-смук толкова го засърбя, че се изстреля като пружина. Сграбчи дръжчицата и задърпа с все сила. Опъва-заопъва, а тя не помръд-мръдваше. Тогава Жужка и Фифита се хванаха за прахояда и задърпаха заедно с него. Раз-два-триии! Дръжчицата падна! Фотьойльонката направи кълбо през муцуна.

Електушката туп-тупна до нея. А стърчащото нещо затисна хоботът на Смук-смук.

— Бея! Бея! — суетеше се фотьойльонката.

— Мос слос ля! — каза хоботът на прахояда, който беше затиснат.

— План имам — включи се Жужка. — Дръжчицата вдигнем ще.

— Нам вас дас — протестираше нещо хоботът.

Жужка и Фифита напрегнаха сили, задърпаха, затикаха и в един момент — пам! — и хоботът излетя свободен.

И така най-после те пристъпиха в Тайния Шкаф.

Внимателно! Лапичка след лапичка. Едно старо яке и две рокли, забравени от години, се надвесиха над тях. Стари кашони и буркани се издигнаха от двете им страни. Торби с човешки дрехи.

Всичко тънеше в прах!

— Невероятно! — каза хоботът на Смук-смук. И наистина по невероятен начин хоботът спря да го боли и започна да го сърби.

Пред погледа на прахояда затанцуваха пращинки. Смук-смук побърза да смукне една-две, даже пет-осем-девет по-големи пращинки. Мммм! Този магически стар прах направо стопли тумбачето.

Толкова сладък! Козината на Смук-смук щръкна като на таралеж. Хоботът му затърси още прах.

— Спрете! Вашият хобот е в нарушение! — обяви важно един щървълък в униформа.

— Имате ли разрешително за смукане? — попита втори щървълък и се ухили.

Смук-смук погледна смутено към Фифита и Жужка.

Фотьойлъонката реши да помогне, пристъпи напред и каза:

— Той няма разрешително!

Щървълците ококориха големите си очи.

— Да разбирам ли също, че нямате разрешително за засмукване, просмукване, осмукване, насмукване, досмукване и изсмукване? — запита щървълъкът и намести прокъсаната си униформа.

Фифита реши този път да не помага.

— Мисля, че трябва да дойдете при Големия Щървълък! — обяви единият щървълък и се почеса важно по рогцата.

— А вие пък кои сте? — включи се Фифита.

— Ние сме тайната полиция на Тайния Шкаф — обявиха щървълците и се ухилиха.

— Нали, Флинт? Нали сме тайни? — обърна се единият щървълък към другия.

— Много сме тайни, Руби — съгласи се Флинт.

Смук-смук усети, че хоботът отново го засърбява. Няколко вълшебни прашинки затанцува пред него.

Дали Смук-смук да откаже да последва щървълците? (Глава 50)

Или пък да се съгласи? (Глава 51)

ГЛАВА 50

— Няма да мръдна оттук! — каза Смук-смук и се тръшна на дупето си.

— Но, но... не може така — взмути се единият щървълък — В наредбата пише, че нарушителят трябва да дойде с нас, нали Флинт?

Флинт извади документа и се зачете.

— Да — съгласи се Флинт. — Така пише, ето — и той посочи в документа.

През това време Смук-смук засмука и премлясна доволен.

— Чакай! Чакай! — развикаха се щървълците. — Пак си в нарушение!

Прахождът откри една ГОЛЯМА прашинка и направи ГОЛЯМО нарушение.

— Като не иска да идва, ние да го занесем, а Флинт?

— Не! — извика Жужка и се хвана за прахожда. Фифита пък се хвана за Жужка.

Щървълците се засуетиха и след малко изчезнаха зад някаква книга, на която пишеше „Голямото приключение на малкото таласъмче“.

Смук-смук се огледа радостен и се търкулна в магическия прах. Търкаляше се и смучеше, смучеше и се търкаляше, докато се насмука толкова много, че вече го мързеше да се търкаля.

След малко щървълците се върнаха, като заедно с тях дойдоха още три щървълка.

— Тя ли е? — попита единият от тях и посочи Жужка. — Тя изглежда като нарушител!

В това време Смук-смук почти беше преял. Почти. Все пак беше останало едно малко, ееей толкова малко местенце в издутия му корем. Той видя една прашинка, която беше точно толкова голяма, колкото местенцето в корема му, и лакомо я засмука.

— А, ето го нарушителя!

Щървълците погледнаха към Смук-смук, който вече се беше подул от ядене.

— Той е станал един доста ГОЛЯМ нарушител — заяви Флинт. — Дали ще можем да го носим?

— Най-добре да извикаме още щървълци — обади се друг и всички отново изчезнаха нанякъде.

Много ли време мина, малко ли, не знам, но се върнаха цяла тумба щървълци. Но Смук-смук вече не беше там. Той изяде толкова много магически прах, че беше заспал и се беше пренесъл в страната на сънищата...

КРАЙ

ГЛАВА 51

— Добре — съгласи се Смук-смук и провеси хоботче. — Ще дойда с вас.

— Ще дойдем също ние — каза Жужка.

— Не може — възрази единият щървълък. — Нали, Флинт, нали не може?

— Не може — съгласи се Флинт. — Вашите хоботи не са в нарушение.

Жужка помисли, огледа се и видя една миниатюрна прашинка. Тя я смукна с малкото си хоботче. Задави се и се закашля. Бохук-боклук! Фифита откри друга малка прашинка и я лапна. Тя сбърчи муцунка и едвам не я изплю.

— Стойте! Имате ли разрешително за смукане, засмукване, про...

— Да, да... — прекъсна го Жужка отегчено.

— Имате? — учуди се щървълъкът.

— Не.

— Тогава трябва да дойдете с нас.

И така те тръгнаха. Единият щървълък маршируваше отпред, а другият ги следваше отзад. Завиха зад една грамада от стари книги и стигнаха до някаква дупка. Над нея пишеше „Тайна централа на централната тайна“. Флинт понамести униформата си и се шумугна в дупката. След малко пак изскочи оттам.

— Имате ли разрешителни за влизания, слизания, навлизания и излизания от тайни дупки? — попита той. Смук-смук поклати хобот.

Щървълъкът отново се вмъкна и изскочи с три хартийки, на които беше продупчена по една дупка.

— Разрешително за дупки — обясни той. И така те влязоха. Продължиха по тайния проход и стигнаха до голямата тайна зала. По стените и бяха наредени човешки карти за игра.

— Представям ви Големия Щървълък — каза Флинт и посочи един огромен трон, на който стоеше някакво малко щървълъче. Една гъгавичка се дотътри до трона и донесе документ.

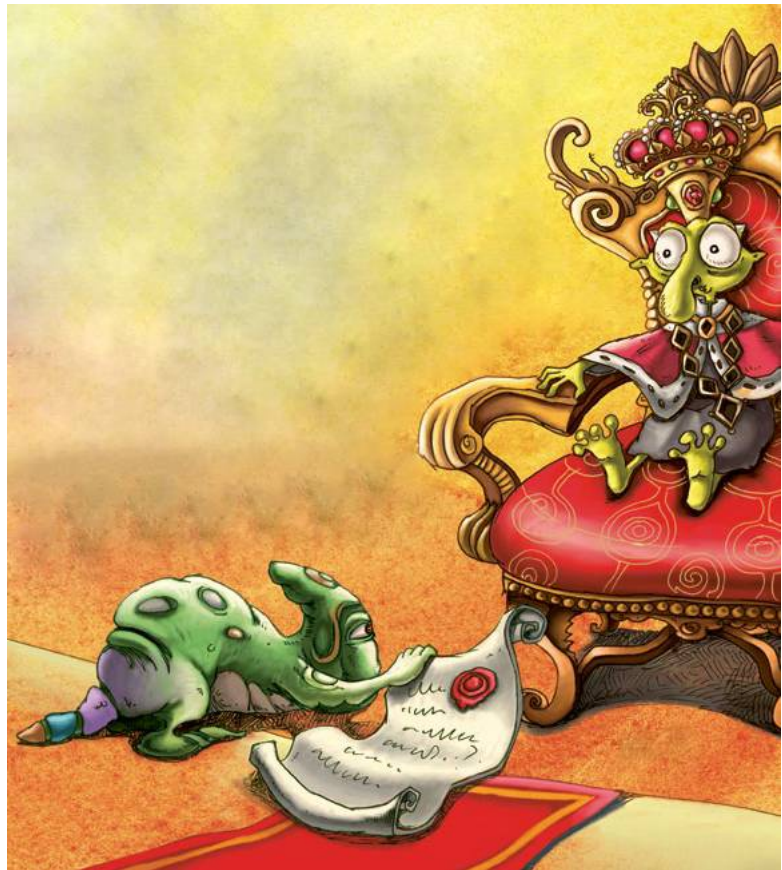
— Хмм — каза малкото щървълъче и се зачете в документа. — Така, така, просмукване, да, хмм, осмукване, да, интересно... и искате разрешителни, така ли?

— Да — казаха Смук-смук, Фифита и Жужка.

— Ще ви издадем, отдадем и раздадем разрешителни, но първо трябва да станете щървълъци — обясни им той.

— Но как? — не разбра Смук-смук. — Аз съм прахояд.

— Нищо — каза главният щървълък. — Ще станеш прахояд-щървълък. Важно е какво пише в документа.

И така те издадоха разрешителни на прахоядът-щървълк, фотьюльонката-щървълк и електрушката-щървълк. Но Фифита и Жужка дадоха своите разрешителни на Смук-смук. Ох, ако знаете какво ядене падна с цели три разрешителни! Магически прах, вълшебен прах, таен прах. Направо цялата книга няма да стигне, за да ви разкажа.

КРАЙ

ГЛАВА 52

Жужка вдигна очи към странните лампи в коридора. Дългите, светещи тръби присветнаха. „Луминьоните“, помисли си тя. Електрушката само бе слушала легенди за малките светещи същества.

— До горе отивам малко аз — каза Жужка.

— А ние? — попита Фифита.

— Ще върна се — обясни Жужка и хвъркна към лампите. Тя почука на кръглия капак в края на едната тръба. Чук-чук!

— Кой живее тук? — чу се глас от вътре.

„Парола някаква това е“, помисли си електрушката и отговори:

— Луминьоните!

Капакът-врата се отвори. Отвътре излетяха два луминьона-воини. Те изглеждаха като малки светещи мушички, но имаха красиви опашки като гущерчета. Двамата пазачи държаха в ръцете си малки блещукащи игли. Но луминьоните бяха толкова дребни, че иглите в ръцете им изглеждаха като огромни мечове.

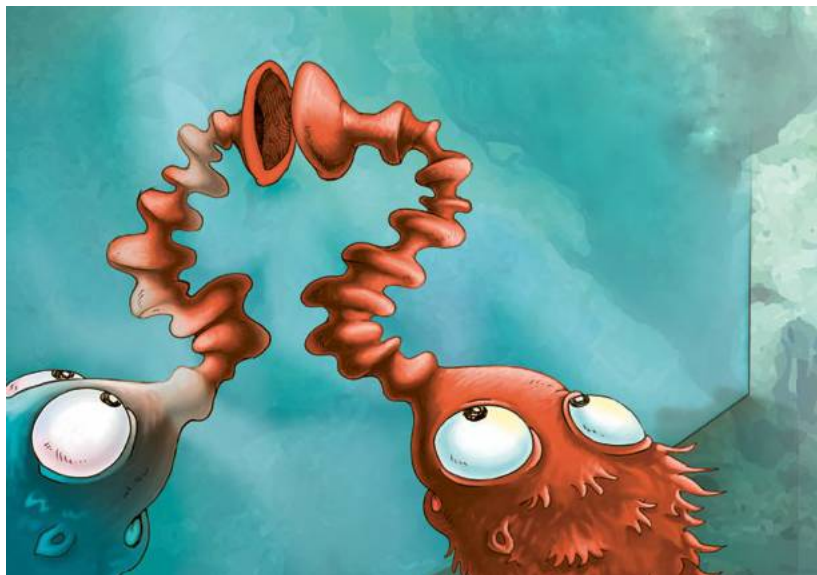
В това време Фифита и Смук-смук бяха тръгнали да пътешестват. Те вървяха по една пътека в Пътеката и си говореха.

— Ще потърсим къде са отишли чашите — обясняваше Смук-смук. — Веднага, ама веднага, след като намерим малко прах.

Той стигна до някакво място и се стресна. Прахоядът насреща му също се стресна. След малко дойде и Фифита и хоп, една фотьойльонка се появи и от другата страна. Фифита й помаха.

Фотьойльонката отсреща също помаха.

— Става нещо странно — прошепна Смук-смук на Фифита. Прахоядът от другата страна също каза нещо тайно на фотьойльонката, но те не го чуха, защото беше тайно.

— Тя изглежда също като теб — каза Смук-смук.

— Аз не съм ли по-слаба? — учуди се Фифита.

През това време горе до лампата също се случваше нещо. От тръбата бяха излезли множество луминьони-войни. Те се строиха в две редици и вдигнаха тържествено своите мечове-иглички.

От лампата изхвъркнаха няколко луминобона-глашатаи, които надуха триумфално своите тръбички от сламчици и размахаха опашки. Тут-туру-тут! Жужка ахна и притаи дъх.

От вътрешността бавно излезе кралицата-луминьон. Тя беше много по-едра от другите луминьони — беше голяма почти колкото Жужка. Цялата искреше в бяло, а на главата си носеше корона — обърната

наопаки капачка от бира.

Жужка направи тромав поклон.

От лампата излетяха още луминьони.

— Тръгвате нанякъде ли? — попита електрушката.

— Светът на Големите Човеци се променя — каза кралицата, а гласът ѝ зазвуча като тъжна песен.

— Човеците се променят. Забравят за луминесцентните лампи. Времето ни тук изтича.

От лампата наизлязоха и няколко семейства луминьони, които носеха своите малки бебета луминьончета на ръце.

— Искаш ли да дойдеш с нас? — попита кралицата.

— Къде но? — каза Жужка.

— Към Неумиращите земи, през Прохода на светлината.

В този момент отдолу се чу се вик:

— Жуужжааа!

Смук-смук и Фифита ѝ махаха с лапички.

— Ела, тук има още една фотъойльонка и един прахояд.

Жужка се зачуди какво да прави.

Дали да се върне при Фифита и Смук-смук ([Глава 53](#))?

Или да тръгне с луминьоните към Неумиращите земи ([Глава 54](#))?

ГЛАВА 53

Фифита се беше умълчала и замислено гледаше към другата фотьойлонка. Смук-смук и другият прахояд бяха гладни и търсеха нещо за ядене.

— Хей, виж — и Фифита подскочи, — появи се и една електрушка! Смук-смук се обърна изненадан.

— Наистина, да — каза Жужка и кацна зад тях.

Фифита и Смук-смук направо се объркаха коя е Жужка и коя е другата Жужка. Жужка им помаха да дойдат при нея, а другата Жужка им помаха да отидат при тях.

— Викат ни да отидем — каза Фифита и се приближи до странната прозрачна преграда.

Фотьойлонката от другата страна също се приближи. Те опитаха да докоснат лапичките си, но странната преграда ги спря. През това време Смук-смук се беше отдалечил по Коридора, а другият прахояд направо изчезна някъде.

— Някой е чистил навсякъде — сумтеше Смук-смук, оглеждаше се и се поклащаше насам-натам. — А онзи другият прахояд взе, че изчезна... „Ха!“ сети се внезапно Смук-смук. „Намерил е храна!“ И той забърза обратно. Стигна до преградата и я заоглежда отстрани.

Жужка бе седнала, опънала крачета, и внимателно почистваше крилата си. Те се бяха измърсили от толкова много приключенстване. Електрушката чу някакви звуци и вдигна главичка.

Редиците на луминьони летяха над нея и осветяваха тавана в нощта.

— Намерих го! Намерих го! — извика Смук-смук. Прахоядът сочеше нещо с хобот отстрани на преградата. — Тук има проход! Фифита бързо дотича да го види, а Жужка долетя. Електрушката мушна главичка в дупката и разгледа.

— Хмм, един мръсен доста проход това е — рече Жужка и погледна към крилата си, които тъкмо бе почистила. Фифита погледна към рокличка си. А прахоядът не погледна никъде, защото очичките му бяха вперени в МРЪСНИЯ проход. Хоботът му щръкна, намуши се в дупката и започна да осмуква. А когато осмука всичко, разтееегна се като дъвка и продължи да смуче навътре и навътре.

— Това е един доста чист проход — каза накрая Смук-смук и се тръшна на дупето си.

Фифита мушна муцунката си и погледна, но не можа да види нищо.

— Това е един много тъмен проход — рече тя.

— Ще ви вода аз — каза Жужка и разпери многоцветните си криле. Тя запърха и дупето ѝ светна в мрака.

Електрушката ги поведе през прохода. А той, проходът, както беше чист, пак стана мръсен. От мръсен по-мръсен!

„Ех, нищо“, помисли си Жужка и мислите ѝ за пръв път от много време насам се подредиха правилно. „Понякога трябва да изцапаш крилете си, за да осветиш пътя на другите“ — рече си тя.

Така добросъците преминаха от другата страна, където срещнаха един друг прахояд, една друга фотьойльонка и една друга електрушка.

Но това... това е една друга история.

КРАЙ

ГЛАВА 54

— Дойда с вас ще — каза Жужка. Кралицата-майка кимна леко.
— А вашите приятели? — попита тя и посочи към Фифита и Смук-смук. Жужка сведе тъжен поглед към прахояда и фотьойльонката.
— Те могат да летят не.
Фифита ѝ помахаш с лапичка. Смук-смук ѝ помахаш с три лапички. Жужка се натъжи и хвъркна при тях.

— Ние ще дойдем с теб — заяви Фифита.
— Да, и аз ще дойда с Фифита — заяви Смук-смук.
— Но ще летим ние — каза Жужка.
— А ние ще вървим след вас — обясни Фифита.
— И ще търсим неща за ядене — обясни Смук-смук.
Жужка замълча и хвъркна обратно при кралицата. Тъкмо щеше да я попита, когато майката-луминьон ѝ отговори:
— Да, те могат да дойдат. Твоите приятели са и наши приятели.
Най-после луминьоните бяха готови да тръгват. Воините-пазачи охраняваха тези, които носеха бебетата луминьончета на ръце. Глашатаите летяха най-отпред, размахваха опашки и тръбяха навред: „От тук минават луминьоните, пазете се, сторете път!“. А луминьоните-работнички отговаряха: „Прощален марш на луминьоните, сбогуване за сетен път!“. Жужка летеше редом до кралицата и светеше силно — почти колкото нея. От крилете на луминьоните падаше искрящ луминесцентен прах. Той политаеше в Коридора, спускаше се на пода и чертаеше светеща пътека за Смук-смук и Фифита. Прахоядът и фотьойльонката следваха дирята. Така всички достигнаха до Входната врата. Тя беше и Изходна врата — зависи от коя страна я гледаш. А от там, откъдето я гледаха, вратата беше заключена.
— Тук трябваше да бъде Проходът на светлината — рече кралицата.
— Го няма — каза Жужка и се замисли. Тя хвъркна към Смук-смук, но по средата на полета нещо привлече вниманието ѝ. Някакво желязно парче стърчеше от вратата. Жужка кацна върху него и го заразглежда. Внезапно тя се сепна и се изстреля почти като ракета нагоре. Фиу! Бам!
Право при кралицата.
— Ваше светейшество — каза Жужка, — план имам.
Електрушката извика настрана воините-луминьони и започна да им чертае плана. Те се строиха в две редици и последваха Жужка до металната издатина. По заповед на електрушката луминьоните муш-

мушнаха своите мечове-иглички в ключалката и завъртяха ръчички. Нещо изщрак-щрака!

Входната врата се откряна и Проходът на светлината се появи! Кралицата ахна. Тя литна до Жужка, свали капачката от главата ѝ, обърна я и я превърна в бляскава корона.

И така, водени от една електрушка, луминьоните, един прахояд и една фотьойльонка преминаха през Прохода на светлината и се отправиха към Неумиращите земи на детската фантазия.

край

ГЛАВА 55

Съществата се приближиха към Тайния Шкаф.

— Ето, заключен е — каза фотьойльонката и посочи някаква стърчаща дръжчица.

— Разбира се, че е заключен — обясни Смук-смук. — Нали е таен!

— Колкото по-таен, толкова по-заключен — включи се и Жужка.

— Е, значи този не е много таен — обясни Фифита. — Има само една дръжчица.

Фифита натисна, но дръжчицата заяде и не помръдна. Фифита натисна по-силно — не помръдваше!

— Виждаш ли, таен е — рече Смук-смук.

— И вътре е фенерчето тайно, да — избъзка от радост Жужка. Тя бе чувала легенди, че във фенерчето живеел най-старият електрул на света. Той бил много мъдър, защото четял страшно много книги — за острови, океани, динозаври, принцеси, коли и дори... РАКЕТИ!

— Ето, така — рече Смук-смук и намърда едрото си дупе върху дръжчицата. Той се отпусна целият, дръжчицата се килна, прахоядът — също, и туп-тупна на пода. Шкафът бе отворен!

Жужка първа надникна вътре и остана много учудена.

После надникнаха Смук-смук и Фифита, които останаха още по-учудени.

Подготвяше се нещо много специално. По стари кутии и забравени папки бяха окичени блещукащи топки от стъкло. Между рафтовете бяха закачени гирлянди. Едно гушанче летеше и хвърляше изкуствен сняг. Друго пухкаво гушанче пееше някаква прекрасна песен. А един вещунгер държеше лапичките на една красива гримила и я гледаше в очите.

Вещунгерът бе облечен в прекрасен тъмочервен костюм, от който стърчеше зелената му люспеста опашка. Гримилата се беше наконтила и муцунката ѝ се подаваше от бяла рокля.

— Сватба! Сватба! — извика Фифита и заподскача от радост.

— Сватба! — зарадва се и Жужка.

Булката и младоженецът се сепнаха за момент — не очакваха гости.

Но после размениха няколко думи и се обърнаха към тях.

— Толкова се радваме, че дойдохте — каза гримилата и отметна булото с лапичка.

— Искате ли да бъдете наши официални гости? — покани ги вещунгерът.

Фифита не можа да си намери място от радост. Потупваше муцунката си и искаше да запее заедно с гушанчето. Жужка, а дори и Смук-смук също се зарадваха.

Те никога не бяха ходили на сватба. А тя щеше да започне всеки момент, оставаха само някои дребни приготовления.

Първо натикаха големите човешки обувки в редица. После помолиха Жужка да закачи една звезда на тавана, а Фифита и Смук-смук помагаша с разместването на кутии. Гушанчето си събираше изкуствения сняг от пода, за да може после пак да го хвърли. А тъкмо когато Жужка се върна, помолиха я да окачи коледните лампички. Оказа се много уморително да се подготви една сватба.

И така Жужка летеше нагоре, понесла кабела, а настреща ѝ не щеш ли — странни светлинни сигнали. Три кратки присветвания, три дълги и пак три кратки. Откъде ли идваха?

Може би? Не! Дали старият електрул не ѝ сигнализираше? Жужка се издигна още по-нагоре. Три кратки присветвания, три дълги и пак три кратки. Ами сега?

Дали Жужка да продължи към светлинните сигнали (Глава 56)?

Или да се върне на сватбата, където все пак е официален гост (Глава 57)?

ГЛАВА 56

Жужка продължи към сигналите. Три кратки, три дълги, триии... кабелът на лампичките се опъна, Жужка го изпусна, праметна се и отхвърча към сигналите. Три кратки светнаха право в очите ѝ. Заслепиха я — и фиу, фиу, бааам! Жужка се блъсна в стъклото на фенерчето. Отвътре се чу някакъв шум и капачето не фенерчето се отвори. Скръц-скръъц! Оттам излезе най-старият електрул на света. Той имаше дълга бяла брада и бяла коса. Мислите му течаха бавно и подредено под една стара ръждясала капачка от бира. Крилете му бяха загубили цветовете си. Подпираше се на стара кибритена клечка, а дупето му светеше слабо — едва мъждукаше.

— Добре ли си? — попита той.

— По-добре съм била не — отговори Жужка.

— Ти търсиш нещо, нали? — попита най-старият електрул. — Искаш да знаеш. Ела, ела.

Електрулът се подпря на кибритената клечка и поведе Жужка към вътрешността на фенерчето. Тя влязоха и електрушката се огледа.

— Кажи сега, какво искаш да знаеш? — попита най-старият електрул.

Жужка се замисли. Тя искаше да знае как да лети бързо, как да строи ракети, защо Смук-смук харесва мръсотията и хиляди други неща. Но най-много искаше да разгадае загадката на светната лампа. Защо Големите Човеци я оставяха да свети? Защо? Жужка нямаше никакво време да си почине и помечтае.

— Ще ти разкажа една история — каза старият електрул и приседна на пода на фенерчето, — но тя е страшна история и в нея има чудовища. И така... всяка вечер Малкият Голям Човек се промъква в Тайния Шкаф и взема фенерчето. Стигаме до леглото му и се мушкаме под завивките. И заедно четем от една страшна книга. В нея е пълно с чудовища.

— А изглеждат чудовищата как? — попита Жужка и погледна хобота си. Спомни си за шестте крака на Смук-смук и възголямата муцунка на Фифита.

— Как изглеждат ли? Всичките са едни Големи Човеци и правят лоши неща. Затова Малкият Голям Човек го е страх вечер и иска да оставят лампите светнати.

— Но, но — възрази Жужка, — кажеш ми защо не, че книги има за чудовища, които не са чудовища. С шест крака, хоботи и крила, но добри по душа.

— Да... добросъщите — заключи мъдро най-старият електрул на света. — Ще светя само на добрите книжки, а тези за Големите Човеци да си ги четат Големите Човеци.

И като рече така, светлината в дупето му заискри. Сивите му криле се отърсиха от спомените и лошотията, която бе полепнала по тях. Той целият светна и се преобрази.

КРАЙ

ГЛАВА 57

Жужка не можеше току-така да остави приятелите си. Тя литна, закачи лампичките, които просветваха в синьо-червено-зелено и се върна. Вещунгерът нагласи костюма си, а гримилата погледна в едно огледало и си сложи червило. Смук-смук и Фифита оживено говореха за нещо.

— Сватба е, когато две същества се обичат и се женят — обясняваше Фифита.

— Е как? — не разбра Смук-смук. — Да се оженим и ние тогава!

— Не, нищо не разбра — отвърна Фифита.

— Тримата оженим се да — каза Жужка и кацна до тях.

— Уф! — Фифита махна с лапичка и си помисли: „Тези прахояди и електрушки нищо не разбират от сватби“.

Гримилата и вещунгерът се приближиха към Жужка.

— Ти помогна много — каза вещунгерът и махна радостно с опашка. — Ще водиш ли нашата сватба?

— Но, но, разбирам аз от сватби нищо не — отговори Жужка.

— Тук е записано всичко необходимо — каза гримилата и ѝ подаде едно листче, което бяха взели от щървълъците.

— О, за сватбата план — зарадва се електрушката. — Мога има щом.

После двамата младоженци поканиха Фифита да им бъде кума, а Смук-смук да им бъде кум.

Прахоядът не разбра много какъв ще бъде, но Фифита толкова се зарадва, че той веднага се съгласи. Най-после всичко беше готово да започнат. Жужка се зачете в листчето, но не каза нищо, докато не стигна до края. И рече:

— Булката можеш целунеш да!

— Не, не — поправи я вещунгерът. — Трябва да започнеш от самото начало.

И тя започна. Електрушката четеше, а всички други слушаха внимателно, за да могат да разберат какви ги говори.

— Ти вещунгер Гашунгер приемаш ли гримила Кокомила съпруга своя за? — попита Жужка.

— Да — съгласи се вещунгерът.

— Ти гримила Кокомила приемаш ли вещунгер Гашунгер съпруг свой за? — попита Жужка.

— Да — каза гримилата и поклати глава.

— Обявявам за ви същество и същество. Вече сте две същества, но едно — рече мъдро Жужка. — Булката можеш целунеш да!

И точно в този момент лампички примигнаха в синьо-червено-зелено и... угаснаха! Сватбата потъна в тъмнина. Жужка се огледа, литна нагоре и засвети. Тя освети двамата младоженци и те се целунаха. После вещунгерът Гащунгер вдигна на ръце своята гримила Кокомила и те тръгнаха към вътрешността на шкафа. Фифита и Смук-смук вървяха зад тях щастливо хванати за лапички, а Жужка ярко осветяваше пътя на всички. За първи път от много време насам мислите в главата ѝ се подредиха правилно.

„Понякога“ — мислеше си тя, „е нужно да спреш да чертаеш своите планове и да осветиш пътя на другите.“

КРАЙ

ГЛАВА 58

Жужка първа влетя в Детската стая. Размаха криле, изстреля се и... за малко не се блъсна в някаква кула. Електрушката присви криле и зави покрай върха. Прелетя край кулата и кацна в храсталака на Килима. Вдигна поглед към върха ѝ, който беше изграден от пластмасови кубчета.

— Варда! Варда! — извика един мравослон. Той носеше зелено кубче, привързано към гърба му.

— Идваме — извикаха шест летящи жморчета, които носеха червено кубче.

Един кракатавър беше седнал върху някакво дистанционно и управляваше играчката-кран с крака.

— Вдигаме! — провикна се той и едно синьо кубче потегли към върха на кулата.

— Какво става тук? — попитаха Смук-смук и Фифита, когато най-последей дойдоха.

— Строим кула — обясни им мравослонът.

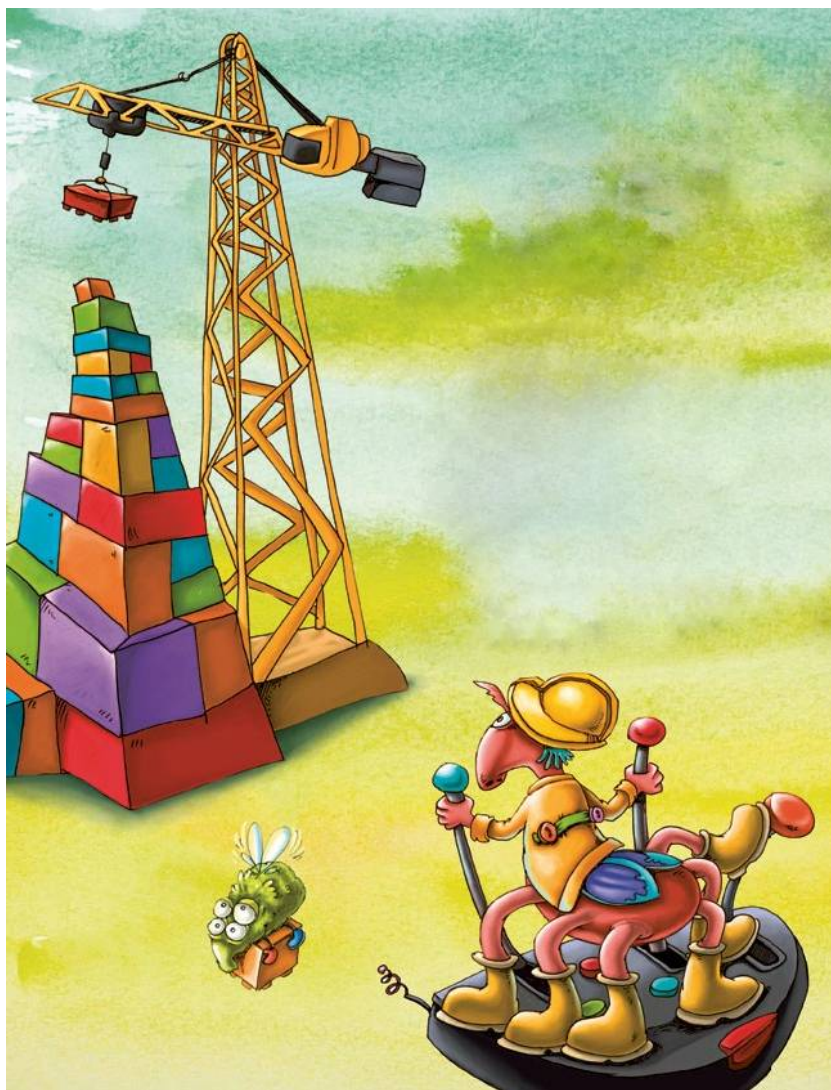
— А за какво ви е? — не разбра Фифита.

— За да стигнем до върха, разбира се — изпъшка той и стовари зеленото кубче.

Няколко мишкотъонъка бързо притичаха отнякъде и започнаха да го дърпат към крана.

— Чертежите ви са къде? — попита Жужка.

— Лари! — провикна се мравослонът към крана. — Лариии!

Но кракатавърът си беше запушил ушите с крака, защото кранът беше твърде шумен. Жморчетата оставиха тяхното кубче и отлетяха да донесат плана.

— А за какво ви е да стигате до върха? — полюбопитства пак Фифита.

Изведнъж Жужка се сепна и премигна. Тя забеляза, че кулата се издигаше към малка нощна лампа.

Лампата присветна и от там изпърха една електрушка. Тя имаше по-малко телце, по-малко крилца и дупето ѝ светеше по-слабо.

— Жужка! — зарадва се Нужка.

— Виждали се не сме откога?

Жужка и Нужка се разцелуваха с късите си хоботчета. Те бяха учили заедно в училището за ракетостроене и бяха станали големи приятели.

— Имам да ти колко разказвам — рече Жужка. — Ей, сега.

— Госпооожицеее! — провикнаха се жморчетата, които се бяха върнали с плана.

Жужка литна до долу и загледа плана. Въртя го насам, натам, смята го и пресмята наум.

— Ще я кръстим Вавилонска кула, на чичо Вавилон — обяви мравослонът гордо.

— Госпожице — каза едно малко жморче, което подскачаше, за да го чуват, — няма ли да е най-лесно вие да пренесете кубчетата до горе? Жужка погледна кубчетата, погледна кулата и започна да смята наум. Ако умножи височината по широчината по другата височина по тази широчина...

— Хей! — провикна се Нужка отгоре. — Ли идваш?

— Момент! — отговори Жужка.

— Нощната лампа не мога оставя да — обясни Нужка. — Връщам се. Малкият Човек Голям кошмари сънува.

Жужка много искаше да отиде на гости на приятелката си Нужка, където заедно да светят в нощната лампа, но искаше и да помогне за построяването на кулата.

От теб зависи.

Жужка отива на гости на приятелката си (Глава 59).

Жужка остава да помогне за построяването на кулата (Глава 60).

ГЛАВА 59

— Нужка, идвам! — извика Жужка и хвъркна към нощната лампа. Приятелката ѝ я посрещна и я настави. Жужка щастлива прибра крилца и се облегна на стената, а Нужка притеснено зашета наоколо. Подреждаше, носеше купички, метеше наоколо.

— Седни, наоколо си стига шетала — каза Жужка и ѝ махна с ръчичка. Нужка притеснено дойде и седна до своята приятелка. Жужка я прегърна.

— Ех, помниш ли заедно, когато щяхме ракета строим да? — каза Жужка.

Нужка се сепна. Спомни се, че някога искаше да построи ракета, а сега напълно бе забравила за това. Изправи се и рече:

— Да, мечти глупави! — и дупето ѝ едва-едва присветна. Тя се разшета отново наоколо и започна да приготвя електружески чай.

— Но как? — рече Жужка и също скокна. Дупето ѝ засвети силно.

— Космосът голям е страшен и — обясни Нужка и се хвана за каската. — Пълен е с планети страшни. Малкият Човек Голям книга чете за вселената.

— Но, Нужка — рече Жужка и се приближи към нея. Тя сложи ръчичка на крилото на приятелката си и рече:

— Ние кацаме на планети страшните няма да — обясни ѝ Жужка.

В този момент нещо изтрака в стаята. Нужка се уплаши и запърха с крила.

— Малкият Човек Голям кошмари сънува — рече тя. — Оставят лампите светят да.

Жужка и се сепна, и се замисли. Затова ли оставяха и нейната лампа светната?

— Почивка няма, да — съгласи се тя. — И плановите за ракети да чертая мога не.

Нужка се изненада и пак се разшета. Чаят се беше наелектружил.

— Ти чертаеш планове ли още?

— Да, Нужка, построим ракета заедно ли искаш?

Нужка се въодушеви и запърха наоколо. Дупето ѝ запресвятка.

— Знам не, Жужка, време нямам. Шетам, светя, светя, шетам.

— Остана при теб да живея ще. Заедно светим, първо ти, после аз.

— Да, да — зарадва се Нужка и малкото ѝ хоботче щръкна. — Време ще така имаме, построим ракета да.

Нужка се размечта. Двете електрушки наместиха каските си и започнаха да чертаят планове. А съвсем до тях Малкият Човек Голям спеше и сънуваше, че лети в Космоса. Хвърчеше покрай комети и метеорити. Заобиколи една звезда и в далечината изплуваха две сини, четири червени и шест зелени планети.

КРАЙ

ГЛАВА 60

— Нужка, дойда по-късно ще — каза Жужка и се загледа в чертежите за кулата. Хмм! В плановите кулата изглеждаше права. Но истинската кула не беше много права. Даже направо си беше малко крива.

— Вие план следвате ли този? — попита електрушката и намести бирената капачка на главата си.

— Понякога — обясни мравослонът. — А понякога не. Като няма подходящи кубчета, слагаме други.

— Съборим тази кула трябва да — обясни електрушката. — И направим наново я да.

Няколко мишкотъонъка се разплакаха, че кулата трябва да се събаря. На тях си им харесваше такава — крива.

— Лариии! — провикна се мравослонът, но кракатавърът отново си беше запушил ушите с крака. Жморчетата отлетяха, за да му кажат да дойде. А той дойде доста бързо, защото все пак имаше доста крака.

— Е, дами и господа, какъв ще да е проблемът? — попита кракатавърът. Жужка обясни, но Лари нищо не разбра, затова се намеси и мравослонът, който също обясни. После обясниха жморчетата и накрая обясниха разплаканите мишкотъонъци.

— Бихте ли ми подали плана? — помоли кракатавърът и го разгледа внимателно. — Да, младата дама е права, кулата е крива!

— Да, аз съм крива, кулата е права — съгласи се Жужка.

— Наистина, дами и господа, трябва да се събори — заключи кракатавърът.

— Аз мога да я съборя — предложи Смук-смук. Той не изчака разрешение, сви се на кълбо, засили се, търкулна се и БАМ! Кулата се разлетя на кубчета, парчета и малки кулички.

Скоро всички се заловиха отново за работа. Мравослонът пренасяше най-тежките кубчета, жморчетата мъкнеха по-леките, а мишкотъонъците носеха най-малките. Фифита ги подреждаше по цветове, а Смук-смук осмукваше полепналите по тях боклуци. Кракатавърът вдигаше най-тежките кубчета с крана, а Жужка качваше по-леките. Така полека-лека към нощното шкафче се издигна една много права кула. Елетрушката я огледа доволна и постави последното кубче на върха ѝ.

Всички бяха много щастливи от кулата, която бяха издигнали. Дори и мишкотъонъците. И така най-после Жужка отиде на гости на Нужка. Двете се прегърнаха и се разцелуваха с хоботчета си. Те тъкмо седнаха да си говорят, когато на лампата се почука. Нужка отиде да отвори и какво да види! По кулата се бяха изкачили всички същества — мишкотъонъци, кракатаври, мравослонове, жморчета, фотьойльонки, прахояди и какво се сетите още. А даже и някои, за които не се сещате. И така започна най, ама най-лудото парти с цялата забавна тумба от добросъци! И все пак те внимаваха да не вдигнат твърде много шум, за да не събудят Малкият Голям Човек, който спеше и сънуваше някакви странни малки същества.

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.